

Pravda o životě na tomto světě

HARUN JAHJA

Úvod

Této ženě je přes sedmdesát let. Zajímalo vás někdy, jak by člověk jejího věku ohodnotil svůj život?

To, co si tato žena o svém životě určite vybaví je, jak rychle jí život utekl.

Tato žena by jednoduše poznamenala, že její život nebyl až tak dlouhý, jak si představovala, když jí bylo „náct“. V té době jí pravděpodobně ani nepřišlo na mysl, že jednou zestárne a že její mládí a touhy tak rychle pominou. Nicméně dnes je ohromena tím, že už má sedmdesát let svého života za sebou.

Bude-li se snažit vybavit si svůj životní příběh později v životě, její vzpomínky nezaberou více než pět nebo šest hodin vyprávění. To je vše, co zůstane z jejího „sedmdesát let dlouhého života“.

Mysl, věkem opotřebovaná, je zaměstnána mnoha otázkami. Ve skutečnosti jsou to důležité otázky, které je třeba zvážit a nalézt pravdivé odpovědi, abychom mohli pochopit všechny aspekty života. „Jaký je vlastně smysl tohoto života, který tak rychle utíká? Proč bych měl být pozitivní s těmi všemi problémy, které mi stárí přineslo? Co přinese budoucnost?

Možné odpovědi na tyto otázky se dají zařadit do dvou hlavních kategorií: otázky zodpovězeny lidmi, kteří důvěřují Bohu a otázky zodpovězeny nevěřícími, kteří Bohu nedůvěřují.

Někdo, kdo nevěří v Boha, by řekl: „Strávila jsem život tím, že jsem se marně snažila něčeho dosáhnout. Sedmdesát let mého života uteklo, ale popravdě, já jsem ještě nebyla schopna pochopit, pro co jsem vlastně žila a za čím jsem se hnala. Když jsem byla malé dítě, středem mého života byli mí rodiče. Z jejich lásky jsem čerpala radost a pocit štěstí. Později, jako mladá žena, jsem se věnovala mému manželovi a dětem. V té době jsem si stanovila mnoho cílů. Nicméně jakmile jsem jich docílila, ukázalo se, že každý z nich byl jen přechodný rozmar. Po oslavě mého úspěchu jsem mířila za dalšími cíly, které mě tak zaneprázdnily, že mě ani nenapadlo přemýšlet o pravém smyslu života. Teď v pokojném stárí, ve svých sedmdesáti letech, se snažím nalézt smysl v těch uplynulých letech. Lze ho najít v tom, že jsem žila pro lidi, které si má paměť teď tak matně vybavuje? Pro mé rodiče? Pro mého muže, kterého jsem před několika lety ztratila? Nebo pro mé děti, které vídám tak zřídka, protože už mají svůj vlastní život a rodinu? Vážně nevím. Jediné co popravdě cítím je, že jsem blízko smrti. Brzy přijde můj čas a já se stanu jen mlhavou vzpomínkou pro lidi,

kterí mě znali. Co přijde potom? Opravdu netuším. Dokonce jen myšlenka na to mi nahání hrůzu.“

Vskutku je zde důvod, proč se tato žena cítí tak beznadějně. Zcela jednoduše, je to proto, že neporozuměla tomu, že svět kolem nás, všechno živé i lidské bytosti mají v životě poslání, které jim bylo předurčeno. Tato poslání jsou výsledkem toho, že vše bylo stvořeno. Inteligentní člověk si všimne, že každý detail v tomto nekonečně rozmanitém světě v sobě ukrývá určitý smysl, design a moudrost. A právě toto ho vede k rozeznání Stvořitele. Dále usoudí, jestliže všechny živé věci nejsou jen důsledkem náhodného nebo bezmyšlenkovitého procesu, tak zde přece musí existovat za určitým důležitým účelem. V Koránu, jenž je poslední přežívající autentický průvodce zjevený lidstvu k následování správné cesty, nám Bůh opakovaně připomíná smysl našeho života, který my zapomínáme, čímž nás vyzývá k jasnosti naší mysli a vědomí. (*Výklad předkladu významu*)

„A On je ten, jenž nebesa a zemi v šesti dnech stvořil, zatímco trůn Jeho se nad vodou vznášel, aby vyzkoušel, kdo z vás lepší bude ve skutcích.“ (Kapitola 11: Húd, Verš 7)

Pro věřící je tento verš dostačujícím vysvětlením účelu života. Vědí, že tento život je místem, kde budou podlehat zkouškám a testům od jejich Stvořitele. Proto také doufají, že v této zkoušce uspějí a budou přijati do ráje, a tudíž získají potěšení Boha.

V zájmu srozumitelnosti, je nicméně nutno poznamenat: ti, kdo věří v existenci Boha, nemusí mít opravdovou víru; tito lidé nevkládají svou důvěru v Boha. Mnoho lidí dnes uznává, že Bůh stvořil svět, přesto však jen málo chápou dopad této skutečnosti na jejich životy. A z toho důvodu nevedou své životy, jak by měli. Tito lidé sice obecně tvrdí, že Bůh stvořil svět, ale zároveň věří, že se Bůh dál o svět nezajímal.

Bůh adresuje tento klamný dojem v následujícím verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„Když se jich zeptáš: "Kdo stvořil nebesa a zemi?", jistě odpoví: "Bůh." Rci: "Chvála Bohu!" Však většina z nich nic neví.“ (Kapitola 31: Luqmán, Verš 25)

„Zeptáš-li se jich, kdo je stvořil, věru odvěti: "Bůh!" Jak se tedy mohli od Něho odvrátit?“ (Kapitola 43: Zlaté ozdoby, Verš 87)

Díky tomuto nedorozumění lidé nedokáží vztahovat své dennodenní životy na skutečnost, že mají Stvořitele. Toto je hlavní důvod, proč si každý jedinec stanoví své vlastní zásady a morální hodnoty, které se navíc formulují vlivem příslušné kultury, společnosti a rodiny. Tyto zásady pak slouží jako příručka k životu až do té doby, než přijde smrt. Lidé řídící se svým morálním kodexem vždy najdou útěchu v plané naději, že špatné činy budou dočasně potrestány v pekle. Ten stejný rozum napovídá, že po tomto utrpení

bude následovat věčný život v ráji. Takovéto smýšlení bezděčně ulehčuje obavy z hroživého trestu na konci života. Někteří lidé nad tímto tématem ani nepřemýšlejí. Chtějí si život užít do poslední kapky a na příští život nedbají.

Bohužel, takové smýšlení je velice zrádné a opak je pravdou. Ti, kteří předstírají, že si přítomností Boha nejsou vědomi, si budou velice zoufat. Korán charakterizuje tyto lidi následovně (*výklad předkladu významu*):

„Znají jen vnější stránky života pozemského, zatímco k životu budoucímu jsou lhostejní.“ (Kapitola 30: Byzantinci, Verš 7)

Bezpochyb tito lidé zcela nepochopili pravý účel a tvář tohoto světa a nikdy si nemyslí, že život na tomto světě není věčný.

Lidé často používají fráze o krátkosti života jako například: „Žij naplno, dokud to jde“, „Život je krátký“, „Nikdo nežije věčně“, které vlastně také vyjadřují povahu tohoto světa. Přesto však jsou tyto fráze o nesporném spojení s tímto světem než oným. Odráží se v nich tak všeobecný postoj lidí k otázkám života a smrti. Díky této silné závislosti na tomto životě, rozhovory o smrti jsou doprovázeny vtipkováním nebo změnou tématu ve snaze zmírnit vážnost tohoto tématu. Úmyslně se snaží zeslabit důležitost této podstatné otázky.

Smrtelnost je bezpochyb závažné téma k hloubání. Až do tohoto okamžiku si člověk možná nebyl vědom, jaký dosah tato skutečnost má. Nicméně jakmile dokáže ocenit její realitu, měl by přehodnotit svůj život a očekávání. Nikdy není pozdě poprosit Boha o odpuštění a přeorientovat své skutky a postoj k životu k oddannosti do vůle Boží. Život je krátký; lidská duše je však nesmrtelná. Během tohoto krátkého života bychom neměli nechat naše dočasné touhy nás kontrolovat. Člověk by měl odolávat pokušení a vyhýbat se všemu, co zesiluje jeho závislost na tomto životě. Opomíjení příštího života kvůli přechodnému blahobytu v tomto životě je zajisté pošestilé.

Nevěřící, kteří nemohou tento fakt pochopit a zapomínají na Boha, tak prožijí svůj život nadarmo. Kromě toho ale vědí, že je nemožné uspokojit jejich tužby. Tito lidé jsou vždy zklamaní a vyžadují ještě více toho, než co právě vlastní. Jejich touhy a přání jsou nekonečné. Avšak tento svět není vhodným místem k uspokojení těchto přání.

Nic na tomto světě netrvá věčně. Čas odebrává na kráse tomu co je nové a co je dobré. Ještě než zbrusu nové auto stačí vyjít z módy, už se navrhuje, vyrábí a představuje na trh jiný model. Nápodobně jsou tu tací, kteří si samou dychtivostí po nádherných panských sídlech nebo zámožných domech s pozlaceným interiérem, kde je více pokojů než bydlících, přestanou vážit vlastního domu a nechají se zaslepit závistí.

Nekonečná honba za novým a lepším, nepřikládání žádné hodnoty tomu, co už bylo dosaženo, znehodnocení starého a vkládání všech nadějí do něčeho nového: toto jsou začarované kruhy, do kterých lidé upadají od počátku historie. Nicméně inteligentní člověk

by se měl na okamžik zastavit a položit si otázku: Proč se honí za dočasnými ambicemi a jaké výhody mu to přináší? Nakonec by měl dojít k závěru, že má toto stanovisko zásadní problém. Nicméně lidé, kteří k tomuto závěru nedojdou, se budou dál marně snažit uskutečnit jejich sny.

Nikdo ale přeci neví, co se může přihodit za pár hodin: kdykoliv někdo z nás může mít nehodu, utrpět vážné poranění nebo se stát invalidou. Navíc, čas letí a odpočítává nám, jak blízko jsme svému konci. Každým dnem jsme tomu osudnému dnu blíže. Smrt bezpochyby maže všechny ambice, nenasytlost a touhy tohoto světa. Pohřbeni hluboko v zemi, majetek ani prestiž nám k ničemu nepomůžou. Majetek, se kterým tak skoupě zacházíme, včetně našeho těla, se v zemi rozpadne a rozplyne. Nehledě na to zda je někdo majetný či chudý, krásný či ošklivý, každý z nás bude jeden den zabalen do obyčejného pohřebního plátna.

Věříme, že tato kniha, „Pravda o životě na tomto světě“ nabízí vysvětlení odhalující pravou podstatu lidského života. Tento život je krátký a záludný a pozemské touhy se mohou zdát fascinující a plné očekávání. Avšak opak je pravdou. Tato kniha vám umožní život a všechny jeho skutečnosti chápat. A budete-li mít zájem, pomůže vám přehodnotit vaši životní dráhu. Bůh ukládá věřícím povinnost, aby ostatní varovali a vyzývali k tomu, aby žili podle Boží vůle. V následujícím verši Bůh praví (*výklad předkladu významu*):

**„Slib Boží se věru uskuteční, necht’ vás tedy neklame život pozemský ...“
(Kapitola 31: Luqmán, Verš 33)**

Život na tomto světě

Náš vesmír je dokonale uspořádaný. Nespočetné miliardy hvězd a galaxií se pohybují v jednotlivých oběžných dráhách, a přesto jsou v úplném souladu. Galaxie, které se skládají z téměř 300 miliard hvězd plují jedna přes druhou a k údivu každého z nás, během těchto ohromných pohybů nedojde k žádné srážce. Tento pořádek nelze přisuzovat náhodné shodě. Navíc rychlost, kterou se tělesa ve vesmíru pohybují, je mimo chapání lidského smýšlení. Fyzikální rozměry vesmíru jsou enormní ve srovnání s měřítky, které používáme na Zemi. Miliardové až trilionové množství hvězd, planet a galaxií, jenž lze pojmout jen s pomocí matematických vzorců, obíhají ve vesmíru jejich příslušné dráhy neskutečnou rychlostí.

Například, Země se otáčí kolem své osy tak, že předměty na jejím povrchu se pohybují průměrnou rychlostí okolo 1670 km za hodinu. Průměrná lineární rychlost Země otáčející se kolem Slunce je 108 000 km za hodinu. Tyto údaje se však týkají jen planety Země. Budeme-li se věnovat dimenzím, které se nacházejí mimo solární soustavu, pak narazíme na mnohem více ohromující čísla. Ve vesmíru platí, že čím větší soustava, tím větší rychlost. Sluneční soustava obíhá kolem středu galaxie rychlostí 720 000 km za hodinu. Rychlost samotné Mléčné Dráhy, kterou tvoří něco přes 200 miliard hvězd, je 950 000 km za hodinu. Tento neustálý pohyb je nepředstavitelný. Země a sluneční soustava dohromady každý rok ujdou 500 miliónů kilometrů od bodu, ve kterém se nacházely minulý rok.

V těchto rozpínavých posunech existuje neuvěřitelná rovnováha a vypovídá tak o tom, že život na Zemi je založen na velice delikátní vyváženosti.

Nepatrná nebo dokonce milimetrová odchylka v oběžné dráze nebeských těles by znamenala velice vážné následky. Některé následky by mohly být natolik zhoubné, že by dokázaly znemožnit život na Zemi. A právě v těchto systémech, kde působí jak náramná rovnováha tak kolosální rychlost, může k ohromným nehodám dojít každou chvíli. Nicméně, my se věnujeme našim životům dole na zemi a na všudypřítomné nebezpečí ve vesmíru zapomínáme. Těch několik téměř zanedbatelných srážek, které se ve vesmíru odehrávají a o kterých víme, nás jen utvrzuje v tom, že jsme obklopeni dokonalým, stabilním a bezpečným mechanismem.

Lidé nad touto problematikou velice nepřemýšlí. Proto nikdy nepostřehnou tu pozoruhodnou síť propletených okolností a podmínek, bez kterých by nám život na zemi nebyl umožněn. Nikdy také nepochopí, že porozumění pravé podstaty jejich života je velice důležité. Prostě žijí bez jakéhokoliv přemítání nad tím, jak tato obrovská a přitom tak delikátní rovnováha vlastně vznikla.

Přitom je člověk vybaven schopností přemýšlet. Jestliže se člověk smysluplně nezamyslí nad tím, čím je obklopen, tak tu skutečnost nikdy neuvidí nebo nebude mít nejmenší ponětí, proč byl svět stvořen a kdo řídí tento mimořádný chod s tímto dokonalým rytmem.

Ten, kdo se nad těmito otázkami zamyslí a pochopí jejich význam, se ocitne tváří v tvář nevyhnutelné skutečnosti: svět, ve kterém žijeme je zde díky Stvořiteli, jehož přítomnost a vlastnosti jsou součástí všeho, co existuje. Země, nepatrný bod ve vesmíru, existuje za určitým účelem. Nic se v průběhu našeho života neděje bezdůvodně. Stvořitel, Jehož tvorba, síla a moudrost se odráží všude kolem nás, nenechal člověka jen tak. Udělil mu důležitý úkol.

Bůh poukazuje na důvod existence člověka na zemi v následujícím verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„Jenž stvořil smrt i život, aby vyzkoušel, kdo z vás bude v skutcích nejlepší – a On mocný je i odpouštějící.“ (Súra al-Mulk: 2)

„Věru jsme člověka stvořili z kapky semene, ze směsí, zkoušejíce jej. A slyšícím a vidoucím jsme jej učinili.“ (Súra al-Insán: 2)

Bůh dále v Koránu objasňuje, že nic se neděje bezdůvodně (*výklad předkladu významu*):

„My nebesa a zemi a vše, co je mezi nimi, jsme pro zábavu nestvořili; kdybychom se byli chtěli pobavit, našli bychom si zábavu u Sebe, kdybychom už tak učinit zamýšleli.“ (Súra al-Anbijá': 16-17)

Tajemství světa

Bůh poukazuje na účel člověka v následujícím verši:

„To, co na zemi jest, učinili jsme okrasou její, abychom vyzkoušeli, kdo z nich v konání svém je nejlepší.“ (Súra al-Kahf: 7)

Proto Bůh očekává, že mu bude člověk oddaným služebníkem po celý svůj život. Jinak řečeno, svět je místem, kde lze rozpoznat ty, kdo jsou bohabojní od těch, kdo jsou Bohu nevděční. V tomto „uspořádání“ bok po boku existuje dobro a zlo, dokonalost a nedokonalost. Člověk je zkoušen mnoha způsoby. Nakonec věřící budou vyčleněni od nevěřících a postoupí do Ráje. V Koránu je popsáno následující:

„Což si lidé myslí, že budou ponecháni na pokoji, když řeknou: „Uvěřili jsme,“ a že zkoušení nebudou? Vždyť jsme již zkoušeli ty, kdož před nimi byli, a Bůh věru pozná ty, kdo pravdu mluví, i ty, kdo lháři jsou.“ (Súra al-‘Ankabút: 2-3)

Aby člověk pochopil podstatu této zkoušky, musí dostatečně porozumět svému Stvořiteli, jehož existence a odkazy jsou viditelné ve všem, co existuje. On je Stvořitel, Majitel nekonečné síly, vědomosti a moudrosti.

„On je Bůh, stvořitel, tvůrce i utvářející. Jemu přísluší jména překrásna a Jeho slaví vše, co na nebesích je i na zemi – On mocný je i moudrý!“ (Súra al-Hašr: 24)

Bůh stvořil člověka z hmoty, obdaroval ho mnoha rysy a poskytl mu mnoho přízně. Nikdo nenabyde schopnost vidět, slyšet, chodit nebo dýchat z ničeho nic. Mimoto tyto komplexní vlastnosti byly do jeho těla zasazeny v matčině lůně před jeho narozením a v době, kdy nebyl schopen vnímat vnější svět.

Je očekáváno, že člověk jenž byl obdarován těmito vlastnostmi bude Bohu oddán. Nicméně Bůh v Koránu zmiňuje, že většina lidí má nežádoucí chování a lidé jsou jejich Tvůrci nevďeční tím, že odmítají být Bohu poslušní. Domnívají se, že život je dlouhý a jejich život závisí na nich.

Proto je jejich životních krédem „užít si život naplno dokud to jde“. Na smrt a život po smrti zapomínají. Jejich snahou je si život užít a dosáhnout lepší životní úrovně. Bůh tuto vazbu na pozemský život těchto lidí vysvětluje následujícím verši:

„Ti, kdož milují tento svět pomíjivý, nedbají na den obtížný, jež mají před sebou.“ (Súra al-Insán: 27)

Nevěřící usilují o to, aby mohli okusit všechna potěšení tohoto života. Život však, jak verš naznačuje, utíká velice rychle. Právě toto je klíčový detail, na který si většina lidí ani nevzpomene.

Popřemýšlejme nad příkladem, který nám tuto otázku více upřesní.

Pár vteřin nebo několik hodin?

Zamyslete se nad typickou dovolenou: Po měsících pilné práce si zamluvíte vaši dvoutydenní dovolenou. Po vyčerpávající osmihodinové cestě dorazíte do vašeho oblíbeného rekreačního letoviska. Recepce je plná rekreantů. Dokonce poznáváte známé tváře a pozdravíte se. Venku je teplo a nechce se vám ztrácet ani minuta užívání si slunce a uklidňujícího moře. Bez plýtvání času rychle najdete svůj pokoj, obléknete se do plavek a hurá na pláž. Konečně se koupete v křišťálově čisté vodě, ale najednou vás vyleká hlas: „Vstávat, přijdeš pozdě do práce!“

Nesmysl, říkáte si. V tom okamžiku si nedokážete dát dohromady co se děje; mezi tím, co vidíte a slyšíte je nepochopitelný nesoulad. Po otevření očí se dozvídáte, že jste ve svém pokoji. Jste velice udiveni, že to vše byl jen pouhý sen. Překvapením zvoláte: „Řídil jsem osm hodin, než jsem se tam dostal. Cítil jsem ty sluneční paprsky ve snu i přes to, že tady venku dnes mrzne. Vnímal jsem vodu, jak mi cáká na můj obličej.“

Osm hodin jízdy do střediska, čekání v hale, zkrátka to vše, co se týkalo vaší dovolené byl vlastně jen sen, který trval pár vteřin. I přes tu nerozeznatelnou podobu s realitou to, co jste tak opravdově prožívali, byl jen pouhý sen.

Toto napovídá, že my také můžeme být probuzeni ze života na zemi, tak jako jsme probuzeni ze snů. Poté se nevěřící budou podobně udivovat. V průběhu jejich života se nedokázali osvobodit od mylné představy, že budou vést dlouhý život. Avšak až přijde čas jejich znovuzrození pochopí, že ten úsek času, kterým jejich 60 nebo 70 let dlouhý život byl, utekl jako by měl trvání pouhých pár vteřin. Bůh odkazuje na tento fakt v Koránu:

„A pak se Bůh otáže: „ Jaký počet let jste na zemi setrvali?“ Odpovědí: „Setrvali jsme tam den či jeho část. Zeptej se těch kdož počítat umějí!“ I On odpoví: „ Setrvali jste tam pouze dobu nepatrnou, ach, kéž byste byli věděli!““(Súra al-Mu‘minún: 112 – 114)

Ať již to bude deset let nebo sto, člověk si nakonec uvědomí, jak krátký byl jeho život, jak je zmíněno v daném verši. Připomíná to příklad muže, který se vzbudí ze snu a hořce prožívá vytrácející se dojmy z příjemné, dlouhé dovolené a rázem si uvědomí, že šlo pouze o krátce trvající sen. Nápodobně, člověk bude zaražen tím, jak je život krátký, až všechno ostatní z jeho života bude zapomenuto. Bůh prikazuje důkladnou pozornost tomuto faktu v následujícím verši Koránu:

„Ti, jimž dostalo se vědění i víry, však řeknou: „Věru jste tak zůstali, jak psáno je v knize Boží, až do dne vzkříšení. A toto zde je den vzkříšení, však vy jste to neznali.““(Súra al-Rúm: 55)

I ti, kdo žijí 70 let, neméně než ti, kdo žijí několik hodin nebo několik dní, mají vymezený čas na tomto světě... Je-li vymezen, musí jednoho dne skončit. Ať je život dlouhý osmdesát nebo sto let, každým dnem je člověk blíže svému osudovému dnu. Ve skutečnosti člověk tuto skutečnost zažívá v průběhu svého života. Bez ohledu na to, jak dlouhodobý plan si navrhuje, jednoho dne dosáhne určitého času, kdy svůj cíl uskuteční. Každý cíl nebo předmět, který považujeme za převratný moment v našem životě, se nakonec jeví jako pouhý povrchní přechod.

Představte si například chlapce, který nedávno začal střední školu. Jako tradičně se nemůže dočkat až odmaturuje. Netrpělivě se na tento moment těší. Nicméně brzy na to se

hlásí na universitu. V této fázi svého života si ani nedokáže vzpomenout na ta dlouhá léta, které prožil na střední škole. V hlavě už má jiné myšlenky. Chce využít těchto vzácných let, aby se připravil pro budoucnost. Proto si sestaví několik plánů. Zanedlouho je zaneprázdněný zařizováním jeho nadcházející svatby, velice jedinečné události, kterou nadšeně očekává. Čas však utíká rychleji, než si kdy představoval a po mnoha míjejících letech se ocitá jako živitel rodiny. V letech, kdy se stává dědečkem, starým mužem se zhoršujícím zdravím, se mu těžko vybavují události, ze kterých se v mládí tak těšil. Melancholické vzpomínky se vytrácejí. Problémy, které ho tížily jako mladíka, ho už více nezajímají. Před očima se mu rozprostírá jen několik snímků z minulosti. Jeho předurčený čas se blíží. Čas, který mu zbývá je velice omezený: několik let, měsíců nebo možná dokonce jen dní. Klasický příběh člověka končí, bez výjimky, zde u pohřbu, kterého se zúčastní nejbližší členové rodiny, důvěrní přátelé a příbuzní. Realita je taková, že nikdo není imunní proti tomuto konci.

Avšak Bůh člověka od počátku dějin informoval o přechodné povaze tohoto světa a vyličil posmrtný život, kde nalezne opravdové a věčné sídlo. Podrobnosti týkající se nebe a pekla jsou promítnuty v Božích odkazech. Ale přesto člověk zapomíná na tuto podstatnou skutečnost a investuje veškeré snahy do tohoto života, ač je to jen přestupný a krátký život. Nicméně jen ti, kdož zaujmou racionální přístup k životu, si navodí jasnost mysli a vědomí a dojde jim, že je nemožné cokoli srovnávat s životem, který bude věčný. Proto životním cílem člověka by mělo být zabezpečení vstupu do ráje, věčného místa Boží blahovůle a nekonečného bohatství.

Jediný způsob, jak tohoto dosáhnout, je držet se čisté víry a usilovat o to, aby byl Bůh s námi spokojen. Ti, kteří se nesnaží zamýšlet nad nevyhnutelným koncem tohoto života, a kteří mají životní postoj odrážející jejich ignoranci, si zajisté zaslouží věčné zatracení. Bůh v Koránu líčí děsivý konec, který tyto lidi nemine:

„A v den, kdy Bůh je shromáždí, bude jim připadat, jako by nestrávili v hrobech ani hodinu jednu ze dne, a poznají se vzájemně. A tehdy utrpí ztrátu ti, kdo setkání s Bohem za lež prohlašovali a správnou cestou vedeni nebyli.“ (Súra Junes: 45)

„Bud' trpělivý, jako byli trpěliví ti z poslů, kteří byli nadáni rozhodností pevnou. A nesnaž se uspíšit pro ně příchod dne, kdy spatří to, co jim bylo slíbeno, a bude se jim zdát, že setrvali v hrobech jen jednu hodinu dne. A toto je sdělení! A kdo jiný bude zahuben než lid hanebníků?“ (Súra al-Akháf: 35)

Bezuzdné ambice

Jak jsme již dříve zmínili čas, který obyčejný člověk stráví na tomto světě je krátký jako „mrknutí okem“. Nicméně ať už člověk v životě vlastní cokoli, nedosáhne skutečné spokojenosti, dokud neuvěří v Boha a nepřipomíná si Ho.

Od okamžiku kdy se člověk stane dospělým touží po bohatství, moci a prestiži. Však kupodivu člověk má jen omezené prostředky jak dosáhnout těchto tužeb; je naprosto nemožné vlastnit vše, co si člověk přeje. Na ukonejšení jeho snů nestačí ani blahobyt, ani úspěch nebo jakákoliv forma prosperity. Lidské životy jsou, bez ohledu na společenské postavení nebo pohlaví, téměř vždy omezeny pouze na šest nebo sedm desetiletí. Po doznění tohoto času smrt učiní všechny pozemní záliby a potěšení bezvýznamnými.

Ten, kdo má sklony k bezuzdným ambicím se vždy ocitá nevyhlášeně „nespokojeným“. Tato nespokojenost se prolíná s každou etapou života, zatímco příčiny se mění podle času a podmínek. Vůle dosáhnout těchto snů dokáže přimět člověka pustit se téměř do čehokoliv. Je tak ponořen do svých ambic, že je ochoten čelit každému následku, i kdyby to mělo znamenat, že ztratí lásku své rodiny nebo se úplně vyčlení. A přesto, když dosáhne svého cíle, to „kouzlo“ se vypaří. Ztratí zájem o svůj již uskutečněný záměr. Nenaplněn dosažením svého cíle, začne ihned hledat další a pilně se snaží jej uskutečnit. A tak to jde stále dokola.

Nespoutaná ctižádost je typickým rysem nevěřícího. Tato vlastnost je s ním až do jeho smrti. Nikdy není spokojen s tím, co vlastní. Je to proto, že chce všechno, aby uspokojil svou sobeckou chamtivost a nezajímá se o to, aby si získal přízeň Boha. Navíc dalším důvodem, proč lidé chtějí všechno vlastnit a trmácí se za majetkem, je chlouba. Lidé přestanou dbát na to, že Bůh stanovil nějaké hranice. Je tedy jasné, že Bůh nedovolí tomu, kdo je tak nepoddajný, aby na tomto světě dosáhl duševního klidu. Bůh praví v jednom verši Koránu (*výklad předkladu významu*):

„a ty, kdož uvěřili a jichž srdce se uklidňují při vzpomínce na Boha - jak jinak, než vzpomínkou na Boha se mohou srdce uklidnit?“ (Al-Ra’d: 28)

Záludný svět

Člověka obklopují nespočetné ukázky dokonalosti stvoření po celém světě: nádherné krajiny, milióny různých druhů flóry, modré nebe, mraky nasycené deštěm nebo lidské tělo – dokonalý organismus vybavený komplikovanými mechanismy. Toto vše jsou úchvatné příklady stvoření.

Pozorování motýla rozevírajícího svá křídélka, která zobrazují nádherné spletené vzory a vypovídají tak o jeho identitě, je zážitek k nezapomenutí. Peří ptačí hlavičky je tak jemné a trpytné, že připomíná drahý černý samet, nebo příjemné barvy a vůně květín, to vše je pro lidi zázračné.

Každý, téměř bez výjimky je přitahován krásným obličejem. Pro některé lidi jsou zámožné paláce, zlatem zdobené interiéry a luxusní auta ty nejvzácnější majetky. Člověk

touží po mnoha dalších předmětech v životě, ale krása čehokoliv, co vlastníme, časem vyprchá.

Od okamžiku, kdy utrhneme ze stromu ovoce, postupně tmavne, až se nakonec zkazí. Vůně květin zaplní naše pokoje jen na určitou dobu. Jejich barvy se začnou ztrácet a květiny uvadnou. I ten nejhezčí obličej začne vrásčit po několika desetiletích: léta se podepíší na pokožce a šediny ve vlasech začlení tento krásný obličej mezi ostatní stárnoucí lidi. Uplynulá léta vymažou stopy zdravé pokožky nebo začervenalých tváří jako v dospívání. Budovy potřebují renovaci, automobily vyjdou z módy a co hůře zreziví. Jednoduše vše kolem nás podlehne zubům času. Někdo to vníma jako přirozený proces. Nicméně toto podává jasnou zprávu: „Nic není imunní proti účinkům času“.

Navíc každá rostlina, živočich a člověk na světě – přesněji řečeno, každý živý organismus – je smrtelný. Skutečnost, že se – díky porodům – světová populace po několika století nezmenšuje, by nás neměla přimět ignorovat skutečnost smrti.

Ale přesto bezuzdná vášně, očarování majetkem a bohatstvím člověka silně ovlivňuje. Chtíč po majetku ho bezděčně ovládá. Jedna věc by však měla zůstat na paměti: Bůh je jediným Vlastníkem všeho. Živí tvorové budou naživu, dokud si to tak Bůh přeje a zemřou, až rozhodne o jejich smrti. Bůh nabádá člověka o tom přemýšlet v následujícím verši:

„Život pozemský se věru podobá vodě, kterou jsme seslali z nebe: mísí se s rostlinstvem země, jímž lidé a zvířata se živí. A když země se přioděje ozdobami svými a krásnou se stane, tu domnívají se její obyvatelé, že jsou vládci jejími; však zasáhne je rozkaz Náš v noci či ve dne a učiníme ji jako pole pokosené, tak jako by včera nebyla ani vzkvétala. A takto činíme znamení Svá srozumitelnými pro lid přemýšlivý.“
(Junes: 24)

Tento verš napovídá, že vše na této zemi co je považováno za pěkné a krásné, ztratí jeden den svou krásu. Navíc zmizí z povrchu této země. Toto je důležitá věc, nad kterou je nutné zauvažovat, jelikož Bůh nás informuje o tom, že udává tyto příklady „pro ty, kdo rozum používají“. Jako inteligentní bytost je od člověka očekáváno myslet a brát si lekce z událostí a konečně si určovat racionální cíle ve svém životě. „Myšlenka“ a „chápání“ jsou unikátní vlastnosti člověka; bez těchto vlastností by člověk postrádal jeho nejvýznačnější rysy a dostal by se na úroveň nižší, než jsou zvířata. Zvířata také vedou život v mnoha směrech obdobný lidským životům: dýchají, rozmnožují se a jednoho dne umírají. Živočichové nikdy nepřemýšlí nad tím proč a jak byli narozeni nebo že jeden den zemřou. Je samozřejmé, že se nesnaží pochopit skutečný účel tohoto života; není od nich očekáváno, aby přemýšleli nad smyslem jejich stvoření nebo nad Stvořitelem.

Nicméně člověk je zodpovědný vůči Bohu za růst svého vědomí o Bohu tím, že o Jeho příkazech bude přemýšlet a pamatovat si je. Dále je od něj očekáváno, že porozumí tomu, že tento svět existuje jen na omezenou dobu. Ti, kdo opravdu porozumí těmto

skutečností, budou vyhledávat Boží vedení a osvětlení tak, že budou vykonávat dobré skutky.

Neuposlechnou-li však, čeká je strádání jak na tomto světě, tak ve světě posmrtném. Člověk může sice zbohatnout, ale nikdy nedosáhne štěstí. Krása a sláva sebou většinou nesou neúplné štěstí místo radostného života. Například slavná osoba, která se kdysi slunila v obdivcích svých fanoušků, se později potýká s vážnými zdravotními potížemi. Jednoho dne umírá osamocena v malém hotelovém pokoji, aniž by při ní někdo stál a staral se o ni.

Příklady z Koránu o tom, že tento svět je klamný

Bůh opakovaně v Koránu zdůrazňuje, že toto je „svět, kde všechna potěšení jsou odsouzena k zániku“. Bůh vypráví příběhy tehdejších společností, mužů a žen minulosti, kteří se těšili ze svých bohatství, slávy nebo společenského postavení, a přesto je potkal nešťastný konec. Přesně to samé postihlo dva muže, o kterých se mluví v kapitole Jeskyně:

„Uved’ jim podobenství o dvou mužích, z nichž jednomu jsme dvě zahrady révy vinné dali, obklopené palmami, a mezi nimi jsme obilí zaseli; Obě zahrady plody své přinesly a pána svého v ničem nezklamaly a mezi oběma jsme řece téci dali. A měl ovoce a řekl druhu svému při rozhovoru: "Mám více majetku než ty a mocnější jsem i rodem svým." Pak do zahrady své vstoupil a sám sobě ukřivdil říkáje: "Že někdy toto zanikne, si nemyslím, a nedomnívám se, že kdy dostaví se Hodina: A věru i kdybych navrácen byl k Pánu svému, něco lepšího než toto naleznu tam výměnou." I pravil mu druh jeho v rozhovoru: "Chceš být nevďěčný vůči tomu, jenž stvořil tě z prachu, pak z kapky semene a nakonec tě obdařil lidskou podobou? Však já hovořím: On je Bůh, Pán můj, a já k Pánu svému nepřidružuji nikoho. Kéž bys byl, když do zahrady své jsi vstoupil, pronesl: Necht’ stane se, co Bůh chce, a není moci kromě u Boha! A vidíš-li mne majetkem a dětmi chudšího, možná, že mne Bůh obdaří lepším, než tvá je zahrada. A možná že postihne ji z nebes pohromou, takže stane se jednou zrána zemí pustou. Či voda její v hlubinách země zmizí a tobě se nezdaří nalézt novou." A stalo se tak a plody jeho byly zničeny a jal se majitel lomit rukama nad tím, co vynaložil na ni a že od základů je zpustošena nyní, a volal: "Kéž bych byl nikoho k Pánu svému nepřidružoval!" A neměl čeled’ žádnou, jež by mu pomohla kromě Boha, a nedočkal se pomoci. A tady přísluší ochrana jen Bohu skutečnému; a On nejlepší je v odměňování a k nejlepšímu vede konci. A uved’ jim podobenství o životě pozemském: podobá se vodě, již sesíláme z nebe a s níž se mísí rostlinstvo země a pak stane se suchou travinou, již větry rozvanou. A Bůh všemocný je nad věcí každou. Majetek a synové jsou života pozemského ozdobou, však zbožné skutky, jež trvalé hodnoty jsou, u Pána tvého lepší odměnu i naději míti budou.” (Al-Kahf: 32-46)

Vychloubání majetkem činí člověka směšným. Toto je stejnopisný Boží zákon. Bohatství a moc jsou dary od Boha a mohou být kdykoli odebrány. Příběh „lidí z ráje“, který je popsán v Koránu, je tomu dalším příkladem:

„A podrobujeme je zkoušce podobné té, jíž podrobili jsme majitele zahrady, kteří přísahali, že půjdou do ní zrána úrodu sklidit, však nepronesli: "Bude-li Bůh chtít!"

A zatímco spali, jedna z metel Pána tvého ji navštívila, takže za jitra zahrada jak očesána byla. A zrána na sebe volali: "Pojďme časně na svá pole, abychom všechno sklidili!" A na cestu se vydali a vzájemně si šeptali: "Jen aby nám sem dnes žádný nuzák nepřišel!" A tak za jitra vyrazili, aby rozhodnutí své vyplnili, však vidouce zahradu, vykřikli: "Věru jsme v bludu byli! Ba co víc, vždyť nezbylo nám vůbec nic!" I pravil nejobežretnější z nich: "Což neříkal jsem vám, že slávu Boží pronést jsme měli?" A zvolali: "Sláva budiž Pánu našemu, vždyť vskutku jsme nespravedliví byli." A vzájemně si výčitky činili řkouce: "Běda nám, vpravdě jsme vzpurní byli! Ale snad Pán náš výměnou za ni nám lepší dá, vždyť my věru po Pánu svém touhu máme!" Takový bývá trest na tomto světě, však trest na onom světě ještě větší bude - kéž by si to uvědomili!" (Al-Qalam: 17-33)

Bystré oko si z těchto veršů ihned uvědomí, že Bůh v tomto příběhu neuvádí příklady ateistů. Ti, kdo byli zmíněni jsou právě ti, kdo v Boha věří, ale jejich srdce jsou lhostejná natolik, aby pamatovali Boha, neboť jsou svému Stvořiteli nevděční. Pyšní se majetkem, kterým je Bůh obštědřil a zcela zapomínají, že tyto majetky jsou pouze prostředky, které by se měly používat tak, jak si Bůh přeje. Ano, oni tvrdí, že Bůh existuje a je mocný; nicméně jejich srdce jsou plná pýchy, ambicí a sobectví.

Příběh Qárúna, který byl jedním z lidu Mojžíšova, je vyprávěn v Koránu jako příklad typického boháče svěťáckého charakteru. Jak Qárún tak ti, kdož touží po prestiži a bohatství, jsou takzvaní věřící, kteří zahodí své náboženství za majetek, a přijdou tak o blažený život věčný a jejich ztráta je navěké ochuzení.

„Qárún byl jedním z lidu Mojžíšova, avšak vzpurně jednal s nimi, neboť jsme mu tolik pokladů dali, že klíče jeho těžké byly i pro houf lidí plných síly. A hle, pravil mu lid jeho: "Nejásej příliš, neboť Bůh nemá rád ty, kdož příliš jásají! Spíše usiluj pomocí toho, co ti Bůh daroval, o dosažení příbytku posledního! Nezapomínej na úděl svůj v životě pozemském a čiň dobré tak, jak Bůh učinil dobré tobě! A neusiluj o pohoršení na zemi, vždyť Bůh nemá rád ty, kdož pohoršení šíří!" Odpověděl: "Všeho toho se mi dostalo jen díky vědění mému vlastnímu!" Což nevěděl, že Bůh zahubil již před ním celá pokolení, jež mocnější byla než on silou a mohutnější bohatstvím? Ale hříšníci nebudou dotazováni na viny své! A vyšel k lidu svému s ozdobami svými; ti, kdož toužili po radovánkách života pozemského, zvolali: "Kéž bychom měli něco podobného tomu, čeho dostalo se Qárúnovi, neb on věru vlastníkem je blahobytu nesmírného!" Naopak ti, jimž bylo dáno vědění, řekli: "Běda vám, odměna Boží je

lepší pro toho, kdo uvěřil a zbožné skutky konal, však setkají se s ní toliko trpěliví." A dali jsme pohltit zemi Qárúna i jeho dům a neměl družiny, jež by mu byla pomohla kromě Boha, a nebyl z těch, jimž pomoc by byla poskytnuta. A nazítří zrána ti, kdož včera ještě toužili na jeho místě být, zvolali: "Zdá se, že Bůh věru hojně uštěďruje obživu i odměňuje ji tomu ze služebníků Svých, komu chce. Kdyby nám byl Bůh neposkytl milost Svou, věru by nás byl dal pohltit zemí. Zdá se, že nevěřící vskutku nebudou blažení!" A toto je příbytek poslední. My připravíme jej těm, kdož zpupní nechtěli být na zemi a pohoršení nešířili - a věru dobrý bude konec bohabyojných. Kdo přijde s dobrými skutky, tomu dostane se ještě lepšího než ony, ale kdo přijde se špatnými . . . tedy budou odměněni ti, kdož zlé skutky páchali, jedině podle toho, co dělali.“ (Al-Kasas: 76-84)

Hlavní přestupek, kterého se Qárún dopustil, bylo, že se viděl odděleně a nezávisle na Bohu. Opravdu, jak verš napovídá, nepopíral existenci Boží, ale jednoduše se domníval že – díky jeho lepším vlastnostem – si zasloužil moc a bohatství, kterými ho Bůh obdařil. Všichni lidé na světě jsou však služebníky Boha a jejich majetky jim nejsou dány jen proto, že si je zaslouží. Vše, co je člověku dáno, je Boží milost. Je-li si toho člověk vědom, nedovolí mu to být nevděčným a namyšleným vůči svému Stvořiteli jen proto, že zbohatl. Bude se naopak cítit zavázaným a ukáže svůj vděk tím, že bude pro Boha konat dobré skutky. Toto je jednoznačně nejlepší a nejvznešenější cesta, jak prokázat Bohu vděk. Na druhé straně Qárún a ti, kdož usilují být jako Qárún si uvědomí, že konají bezbožné skutky, až je postihne neštěstí. Budou-li nadále pokračovat a vzpírat se proti Bohu, upadnou na ně nakonec škody, které je úplně zničí. Jejich konec bude nevyhnutelný: Peklo, zlověstné místo, ve kterém už zůstanou!

„Vězte, že život pozemský je pouze hra a zábava, marná okrasa, vzájemné vychloubání mezi vámi a soupeření v rozmnožování majetku a dětí. A podobá se dešti: nevěřícím se líbí rostlinstvo, jež z něho vyrůstá, avšak potom vadne a vidíš je zežloutlé, až nakonec se stane slámou suchou. A v životě budoucím je jednak trest přísný, avšak i odpuštění a zalíbení se Bohu. A život pozemský není leč užívání klamavé.“ (Al-Hadíd: 20)

Slabosti člověka

Bůh stvořil člověka v nejdokonalejší podobě a vybavil ho dokonalými vlastnostmi. Jeho nadřazenost nad všemi tvory – demonstrována jeho výraznými inteligenčními schopnostmi myslet a chápat, a jeho připravenost se učit a vzdělávat – je nepopíratelná.

Zamysleli jste se někdy proč, i přes tyto vznešené rysy, má člověk tak křehké tělo, které vždy lehce podlehne vnějším a vnitřním hrozbám? Proč je vystaveno útokům mikrobů a bakterií, které jsou tak nicotné, že prostému oku nejsou viditelné? Proč musí strávit určitou část dne udržováním sám sebe v čistotě? Proč se musí starat o své tělo? A proč postupem času stárne?

Lidé považují tyto potřeby za přirozené jevy. Zatímco je to tak, že lidská potřeba, sebezpečí, existuje za určitým účelem. Každý detail lidských potřeb byl stvořen uváženě. Verš „*člověk byl stvořen slabým*“ (*Kapitola 4: Ženy, Verš 28*) je manifestem tohoto faktu.

Lidské potřeby, které jsou nekonečné, byly stvořeny úmyslně, aby člověk porozuměl tomu, že je Božím služebníkem, a že tento svět je pro něj dočasným sídlem.

Člověk nemá jakýkoliv vliv na to, kdy a kde se narodí. Stejně tak nikdy neví, kde a jak zemře. Navíc všechny jeho snahy zbavit se negativních vlivů v jeho životě jsou marné a beznadějně.

Člověk má opravdu křehkou povahu vyžadující hodně opatrnosti, aby přežil. Je v podstatě nechráněn a chabý vůči nenadálým a nepředvídatelným incidentům, ke kterým ve světě dochází. Stejně tak je vystaven nečekaným zdravotním problémům, nehledě na to zda je obyvatelem vyspělé civilizace nebo daleké zaostalé horské vesnice. Je zcela možné, že člověka může každou chvíli zasáhnout nevyhlášená nebo smrtelná nemoc. Kdykoli může dojít k nehodě s nenapravitelným poškozením stability těla nebo nejzáviděníhodnější krásy. Navíc se to týká všech lidí: postavení, vrstev a ras, atd., není žádná výjimka tomuto údělu. Jednoho dne se může neočekávanou příhodou zcela změnit život jak celebrity s milióny fanoušků tak i obyčejného pastýře.

Lidské tělo je slabý organismus složený z kostí a měkké tkáně vážící v průměru 70 – 80 kilogramů. Chrání ho pouze tenká kůže. Tato citlivá pokožka se nepochybně může poranit nebo pohmoždit. Popraská nebo se vysuší, je-li podrobena přílišnému slunění nebo silnému větru. Člověk, ve snaze se nepoddát přírodním vlivům, musí být ostražitý proti dopadům životního prostředí.

I přes to, že je člověk vybaven zázračnými tělesnými systémy tyto „materiály“ – tělo, svaly, kosti, nervové tkáně, kardiovaskulární systém a tuk – podléhají rozkladu. Namísto

živých tkání a tuků, kdyby byl člověk z jiného materiálu, který by nedovolil přístup vnějším veřelcům, jako jsou mikroby a bakterie, šance onemocnění by takřka neexistovala. Bohužel masová hmota těla je ten nejkřehčí materiál; ponecháno-li při pokojové teplotě po nějaký čas, začne se rozkládat a dokonce ho napadnou červi.

Člověk cítí základní potřeby svého těla jako neustálou připomínku Boha. Je-li člověk vystaven chladnému počasí, může si přivodit zdravotní problémy; jeho imunní systém se může postupně „hroutit“. V těchto situacích lidské tělo selhává udržet si stálou tělesnou teplotu (37° Celsia), která je nezbytná pro zdravý organismus. Jeho srdeční tep se zpomalí, krevní cévy se zúží a tepenní tlak stoupne. Tělo se začíná třást, aby znovu nabylo tepla. Snížená tělesná teplota na 35° C doprovázená zpomaleným pulsem a zúženými krevními cévami na ruku, nohu a prstech signalizují života-ohrožující stav. Člověk s tělesnou teplotou 35° C zažívá těžkou disorientaci a neustále propadá spánku. Mentální funkce se zpomalí. Tyto následky má na svědomí jen nepatrný pokles v tělesné teplotě. Co když je tělo vystaveno ještě krutějšímu počasí přivádějící teplotu těla pod 33° C – nastává ztráta vědomí. Při 24° C selhává dýchací funkce. Mozek je poškozen při 20° C a nakonec při 19° C srdce přestává bít a nevyhnutelně přichází konec: smrt.

Toto je pouze jeden z příkladů, který se bude v následujících stránkách knihy více rozvádět. Důvod pro uvádění těchto příkladů je zdůraznění toho, že kvůli neúprosným faktorům ohrožující život, člověk nikdy nenalezne skutečnou spokojenost ve svém životě. Cílem je připomenout čtenářům, že člověk by se měl vyhnout zaslepenému poutání na tento život a přestat se hnát celý svůj život za sny. Místo toho by měl vždy pamatovat na Boha a skutečný život; život po smrti.

Tam je věčný ráj člověku zaslíben. Jak čtenáři sami uvidí z nadcházejících stránek, ráj je místem dokonalosti. V nebi bude člověk nadobro izolován od fyzických slabostí, nedokonalostí, které potkával na zemi. Vše, co si bude přát, mu bude jednoduše na dosah. Navíc únava, žízeň, vyčerpanost, hlad nebo poranění v nebi neexistují.

Dalším účelem této knihy je pomoci lidem zauvažovat nad jejich skutečnou povahou a následovně tak hlouběji porozumět indefinitivní nadřazenosti Svořitele. Bůh toto uvádí v následném verši:

Lidé, vy chudáci jste na Boha odkázaní, zatímco On soběstačný je a chvályhodný. (Kapitola 35: Stvořitel nebo Anděl, Verš 14)

Tělesné potřeby

Člověk čelí mnoha tělesným riskům. Udržování těla a okolí v čistotě a usilovné pečování o ně jsou břemenem na celý život. Chce-li člověk zmírnit zdravotní ohrožení, musí se o své tělo starat. Ještě více překvapující je, že doba, kterou člověk stráví nad těmito

úkoly je značná. Často se setkáváme s průzkumy, které byly sestaveny, aby se zjistilo kolik času se stráví holením, koupáním, péčí o vlasy, péčí o pokožku, manikúrou, atd. Výsledky průzkumů jsou ohromující a odhalují, kolik drahocenného času tyto každodenní úlohy konzumují.

Během našeho života se střetneme se spoustou lidí. Doma, v kanceláři, na ulici nebo v nákupních střediscích potkáme mnoho lidí elegantně oblečených předvádějící svou parádu. Zpozorujeme lidi oholené, se zářivými vlasy a čistotnými těly, nažehlené košile, naleštěné boty. Takovéto pečlivé parádění však vyžaduje čas a námahu.

V momentě, kdy se člověk ráno probudí až do té doby, než jde spát, je zaměstnán nekonečným koloběhem udržování čistoty a svěžesti. Po probuzení prvním místem, kam zamíříme, je koupelna; během noci se bakterie v našich ústech plodí a způsobují nepříjemnou chuť a dech, nutící nás si ihned vyčistit naše zuby. Nicméně příprava na nový den neznamena si jen vyčistit zuby. Pouhé umytí obličeje a rukou rovněž nestačí. Během dne se vlasy zamastí a tělo znečistí. V noci během snění je nemožné se nepotit. Jelikož jediným způsobem, jak se zbavit nepříjemného tělesného zápachu a potu je sprcha, člověk to cítí jako urgentní potřebu. Necítil by se pohodlně jít do práce s nečistými vlasy nebo zapoceným tělem.

Různorodost přípravků používaných pro péči a čistotu těla tak, aby se člověk mohl pohybovat mezi ostatními, je široká. Toto je zajisté dostatečná evidence, že tělesné potřeby jsou nekonečné. Kromě vody a mýdla, potřebujeme početné čistící tělové přípravky: šampón, kondicionér, zubní pasta, zubní bělicí pasta, zubní nit, vatůvky, tělový pudr, krém na obličej, tělový krém a seznam pokračuje dál a dál. Vedle těchto přípravků se v laboratořích vyvíjí další výrobky vylepšující péči o tělo.

Stejně jako péči o tělo každý by měl také strávit dost času udržováním oblečení, domu a okolí v čistotě. Člověk nemůže být čistotným, dokud není v čistém prostředí.

Zkrátka určitá část života je strávena pouze péčí o potřeby těla. Navíc je k tomu zapotřebí mnoho čistících přípravků. Bůh stvořil člověka s mnoha slabostmi, avšak poskytuje nám metody, abychom tyto slabosti mohli dočasně zakrýt a zůstat tak v dobrém stavu, aniž by si těchto slabostí ostatní lidé všímali. Kromě toho je člověk obdarován dostatečnou inteligencí, aby našel způsoby jak tyto „slabosti“ zakrýt. Jestliže nepraktikujeme tyto metody jak zůstat čistí a svěží, zkrátka začneme působit odpudivě.

Navíc člověk nemůže zůstat čistým velice dlouho. Z osvěžení, které nám sprcha dala, nezbude po několika hodinách nic; zůstat svěžími lze jen relativně krátkou dobu. Potřebujeme se sprchovat alespoň jednou denně. Stejně tak si potřebujeme čistit pravidelně zuby; bakterie v ústní dutině se rychle přemění do jejich dřívější podoby. Žena, která tráví hodiny před zrcadlem malováním, se vzbudí druhý den bez známek tohoto krásného make-upu na obličej. Mimoto, neočistí-li si obličej pořádně, po neúplném odlíčení její obličej

může vypadat ještě hůř. Oholený muž, který tak působí upraveně, se potřebuje následující ráno oholit znova.

Je důležité porozumět, že všechny tyto potřeby byly stvořeny za určitým účelem. Toto je názorně demonstrováno na příkladu: Když se tělesná teplota zvedá, potíme se. Pot zanechává nepříjemný zápach. Toto je nevyhnutelný proces pro každého, kdo žije na tomto světě. Nicméně, nemuselo tomu tak být! Například, rostliny se nikdy nepotí. Růže nikdy nezapáchá i přes to, že je zasazena v kompostované půdě, je vyživována hnojivem a pobývá v prostředí prachu a hlíny. Za všech těchto podmínek má i tak překrásnou vůni. A to jsme ještě nezmínili, že nepotřebuje žádnou péči o tělo. Ať je na kůži aplikováno sebevíc kosmetiky, téměř nikdo si nemůže udržet ustavičně příjemnou vůni.

Kromě toho, všechny tyto potřeby těla týkající se hygieny, životosprávy jsou nezbytné pro zdraví. Tělo potřebuje delikátní rovnováhu bílkovin, vláknin, cukrů, vitamínů a spoustu minerálů. Jakmile je tato rovnováha narušena, může nastat vážné poškození tělesných funkcí: imunní systém ztrácí své ochranné schopnosti a zanechává tělo oslabené a vystavené nemocím. Proto tedy platí, že životosprávě by se měla věnovat stejná pozornost jako péči o tělo.

Dříve zmíněné byly slabosti, které jsou pozorovány na těle. Nicméně otázka zůstává: uvědomujeme si všichni tyto slabosti? Nebo si myslíme, že jsou přirozené, protože všichni lidé na celém světě tyto slabosti sdílí. Na paměti bychom však měli mít, že Bůh mohl člověka stvořit dokonalého bez těchto nedostatků. Každý člověk mohl být tak čistý a voňavý jako růže. A tak, tato fakta by nás nakonec měla vést k ponaučení a rozvážnosti a vybízet nás k jasnosti mysli a chápání; člověk, který vidí své slabosti jako připomínku Boha, by měl pochopit, proč je na světě a pokusit se vést důstojný život jako služebník Boží.

Patnáct let bez „vědomí“

Každý musí strávit něco ze svého času spánkem. Bez ohledu na to, jak moc práce má nebo jak se snaží spánek překonat, je nevyhnutelné, že usne a pobude v posteli alespoň čtvrtinu dne. Člověk je proto při vědomí pouze osmnáct hodin denně; zbytek času – minimálně šest hodin denně v průměru – stráví v úplném nevědomí. Zhodnotíme-li to z tohoto hlediska, přicházíme na pozoruhodné zjištění: jednu čtvrtinu průměrných 60 let života je stráveno v úplném „bezvědomí“.

Dá se tedy spánku nějakou alternativou vyhnout? Co se stane někomu, kdo říká: „Já spát nechci?“

Nejprve budou jeho oči zarudlé a barva jeho pleti bledá. Překračuje-li se doba bdění, nastane ztráta vědomí. Zavírání očí a neschopnost se soustředit jsou počáteční fáze usínání.

Toto je nevyhnutelný proces a všichni, krásní nebo oškliví, bohatí či chudí, prožívají stejný průběh.

Podobně jako u smrti, těsně před spánkem tělo přestává vnímat okolní svět a nereaguje na jakýkoli podnět. Smysly, které byly před malou chvílí vyjímečně bystré, začínají selhávat. Mezitím se pozměňuje vnímání. Tělo ztlumuje všechny funkce na minimum, což vede k disorientaci místa a času a pomalejším tělesným pohybům. Tento stav je svým způsobem rozdílný oproti smrti, která je definovatelná jako stav, kdy duše opouští tělo. Zatímco spící tělo leží v posteli, jeho duševno prožívá úplně odlišné životy a odlišná místa. Během snění se člověk může ocitnout na pláži v horký letní den, nevědom si toho, že spí v posteli. Smrt má také stejnou povrchní podobnost: odlučuje duši od těla, které v tomto životě používala a odnáší ji pryč do jiného světa a nového těla. Z tohoto důvodu Bůh v Koránu, jenž je posledním přežívajícím autentickým průvodcem zjevený lidstvu k následování správné cesty, nám opakovaně připomíná podobnost spánku a smrti.

On je ten, jenž vás v noci odvolává a jenž zná, co za dne jste vykonali, a potom vás za dne probudí, aby se dovršila lhůta vám stanovená. A posléze budete k Němu navraceni a On vás zpraví o tom, co jste dělali." (Kapitola 6: Dobytek, Verš 60)

Bůh povolává k sobě duše ve chvíli smrti jejich a ty, jež nezemřely, v době spánku jejich. A podržuje u sebe ty, o jejichž smrti rozhodl, a odesílá ostatní na lhůtu stanovenou. A věru jsou v tom znamení pro lid, který přemýšlí. (Kapitola 39: Skupiny, Verš 42)

Zcela zbaven všech smyslových funkcí, jinými slovy „v mrtvém bezvědomí“, člověk stráví třetinu svého života spánkem. Avšak málo nad tímto faktem uvažuje. Nedochází mu, že (při spánku) opouští vše, co považuje za důležité na tomto světě. Důležitou zkoušku, obrovské sumy peněz ztracené na burze nebo všední osobní problémy. Zkrátka vše, co se jeví kriticky důležité během dne se rozplyne, jakmile člověk usne. Jednoduše to znamená, že dojde k přerušení vztahu s tímto světem.

Všechny příklady, které byly doposud předloženy, byly jasným dokladem toho, jak je život krátký a kolik času je stráveno nad neodkladnými pravidelnými úkoly. Když se odečte čas strávený nad neodkladnými povinnostmi, člověk si uvědomí, jak málo času mu zbývá na takzvané radosti života. Ohlédne-li se člověk zpět, je zaražen tím, kolik času zabralo stravování, péče o tělo, spánek nebo úsilí dosáhnout lepší životní úrovně.

Sečtení času stráveného nad pravidelnými aktivitami důležitými k přežití stojí bezpochyby za úvahu. Jak již dříve bylo uvedeno, nejméně 15–20 let našeho života prospíme. Prvních 5–10 let z těch zbývajících 40 – 45 let se ovšem stráví v dětství, které se považuje za období téměř neuvědomělého stavu. Jinými slovy, šedesátiletý muž strávil asi půlku svého života bez „vědomí“. Co se týče té druhé poloviny jeho života, k dispozici je několik statistik. Tyto výpočty například zahrnují čas strávený přípravou stravy,

konzumováním jídla, koupáním se nebo sezením v dopravních zácpách. A tento seznam může klidně pokračovat. Na závěr se dá říci že to, co zbývá z „dlouhého“ života, je jen 3 – 5 let. Jaký je význam tohoto krátkého života ve srovnání s životem věčným?

Je to tak, v tomto momentě narůstá mezera mezi těmi, kdo mají víru a nevěřícími. Nevěřící, kteří uctívají život jenom na této zemi, mají problém si ho užít, jak nejvíce to jde. Jsou to beztak marné snahy: tento svět je jednak krátký a jednak je život obličen „slabostmi“. A co více, protože nevěřící nedůvěřují Bohu, žijí narušený život. Život, který je narušen obavami a strachem.

Na druhou stranu, ti kteří víru mají, stráví svůj život připomínáním si Boha a Jeho přítomnosti v každém momentě: během všech běžných a otravných povinností jako je péče o tělo, stravování, příjem tekutin, postávání, sezení, ukládání se k spánku, starání se o obživu, atd. Vedou život tak, aby dělali Bohu radost. Proto také vedou klidnější život a jsou zcela izolováni od všech pozemských starostí a obav. Nakonec dosáhnou ráje, místa, které znamená věčné štěstí. Konečný smysl života je nápodobně uveden ve verši:

A bohobojní budou dotázáni: "Co tedy seslal Pán váš?" I odvěti: "Dobrodiní!" Těm, kdož dobré v životě tomto činili, těm dobré patří, však pobyt na světě onom bude lepší. A jak krásný bude příbytek bohobojných! (Kapitola 16: Včely, Verš 30 – 31)

Nemoci a nehody

Nemoc také připomíná člověku, jak je zranitelný díky svým slabostem. Tělo, dobře chráněné proti všem druhům vnějšího nebezpečí, je vážně ohroženo obyčejnými viry, nemoc vyvolávajícími faktory, které jsou prostému oku neviditelné. Tento proces se zdá nerozumný: vždyť Bůh vybavil člověka s velice kompletními systémy, obzvláště imunní systém, který by se dal popsat jako „vítězná armáda“ nad nepřáteli. A přece, i přes tu sílu a obranu, které tělo vlastní lidé často onemocní. Lidé zřídka přemítají nad tím, že byli vybaveni těmito znamenitými systémy. Bůh nemusel povolit mikrobům, které nastartují nemoc, aby způsobili trápení. Virusy, mikroby nebo bakterie nemusely ohrožovat tělo: tyto malé „nepřátelé“ nemuseli vůbec existovat. A přes to i dnes se může kdokoliv stát terčem vážné nemoci, která byla vyvolána zanedbatelnou příčinou. Například jediný virus, který se do těla dostane přes malé škrábnutí na kůži, se může za krátkou chvíli rozšířit po celém těle a napadnout důležité orgány. I přes pokročilou technologii, obyčejná chřipka může ohrozit život mnoha lidí. Historie byla svědkem případů, kdy chřipka dokonce změnila demografické složení země. Například v roce 1918 dvacetpět miliónu lidí zemřelo na následky chřipky. Podobně v roce 1995 si epidemie vyžádala třicet tisíc životů, nejhorší ztrátu doposud v Německu zaznamenanou.

Nebezpečí přetrvává dodnes: virus může zaútočit každou chvíli a může se snadno stát pro kohokoliv životu ohrožujícím nebo také se může vzácná nemoc probudit po téměř

dvaceti letech izolace. Vnímání všech těchto případů jako přírodní proces a nezamyšlení se nad nimi je vážnou chybou. Bůh seslal lidstvu nemoci za určitým účelem. Takto ti, kdož jsou arogantní, možná najdou příležitost pochopit opravdový dosah jejich schopností. Kromě toho je to dobrý způsob, jak ocenit skutečnou povahu tohoto života.

Vedle nemocí představují vážné riziko nehody. Každý den se v novinách objeví titulek o autonehodách. Nehody jsou značnou součástí vysílání zpráv v rádiu a televizi. A přes to, i když jsme si nehod dobře vědomi, nikdy si nemyslíme, že se to může kdykoliv přihodit i nám. Kolem nás je tisíce faktorů, které mohou odklonit děj našeho života. Například člověk může ztratit rovnováhu a spadnout uprostřed silnice. Jako následek tohoto obvyčejného pádu může utrpět krváčení do mozku nebo zlomenou nohu. Nebo zatímco člověk večeří, se může udusit na rybí kůstce. Příčiny mohou znít malicherně, ale každý den tisíce lidí kolem světa čelí nehodám, jako jsou tyto, a které je těžké si představit.

Tato fakta by nás měla přimět porozumět, jak nicotné je se vázat na tento svět a měli bychom dojít k závěru, že vše co nám bylo poskytnuto, je pouze dočasnou laskavostí, která nás na tomto světě zkouší. Je neuvěřitelné jak člověk, ač neschopen bojovat proti neviditelnému viru, si troufá ukazovat svou povýšenost nad Všemocným Bohem.

Není pochyb, že je to Bůh, kdo stvořil člověka a On je Ten, kdo ho ochraňuje proti všem nebezpečím. Vzato z tohoto pohledu, nehody a nemoci nám ukazují, kdo jsme. Nehledě na to jak silným se člověk cítí, není schopen zabránit žádnému neštěstí, ale Bůh je. Bůh stvořil všechny nemoci a další situace, aby člověku připoměl jeho slabosti.

Tento svět je místem, kde je člověk zkoušen. Každý je považován zodpovědným za snahu si získat Jeho přízeň. Na konci této zkoušky ti, kteří mají ujasněné a uspořádané vědomosti o Bohu, aniž by mu přisuzovali partnery, a poslouchají Jeho zákazům a příkazům, budou pobývat v ráji navěky. Ti, kteří nezmění svou namyšlenost a dávají přednost tomuto světu a svým touhám, tak ztratí blaženost věčného života a pohodlí. Místo toho budou trpět navěky a nikdy nebudou osvobozeni od starostí, slabostí a soužení ani v tomto světě ani v posmrtném životě.

Následky nemocí a nehod

Jak již bylo uvedeno, nemoci a nehody jsou události, kterými Bůh člověka zkouší. Tváří v tvář této situaci, věrný člověk se ihned obrátí na Boha s modlitbami a hledá u Něj ochranu. Je si dobře vědom toho, že nic kromě Boha ho nezachrání před trápením. Je si také vědom, že jeho trpělivost, oddanost a důvěra v Boha jsou ověřovány. Prorok Abrahám je v Koránu chválen za jeho vzorový přístup. Jeho úpřímná modlitba je ta, která by měla být opakována všemi věřícími. V Koránu je k tomu referováno následovně:

“...Ten kdo krmí mne a napájí, a když nemocen jsem, mne uzdraví; Kdo zemřít mi dá a pak mě oživí.” (Kapitola 26: Básníci, Verš 79 – 81)

Na druhé straně prorok Ajúb (Jób) se také stal vzorem všem věřícím, protože hledal trpělivost jen u Boha, když čelil vážné nemoci:

Vzpomeň též služebníka Našeho Jóba, když volal k Pánu svému: "Satan se mne dotkl strádáním a mukami." (Kapitola 38: Sád, Verš 41)

Toto strádání posiluje věrnost věřících vůči jejich Stvořiteli a pomáhá jim zmoudřet. Proto je každá útrapa „obohacením“. Nevěřící na druhou stranu považují všechny druhy nehod a nemocí za „neštěstí“. Neuvědomují si, že všechno má svůj důvod, a že trpělivost, kterou prokazujeme během potíží, bude odměněna v životě po smrti, a proto nevěřící upadají do velkého soužení. Vskutku v prostředí založeném na popírání existence Boha, kde lidé zaujímají materialistický postoj, nemoci a nehody přináší zármutek těm, kdo víru nemají. To, co lidé po nehodě nebo nemoci obecně zažívají ve společnosti, kde jsou morální hodnoty a názory diktované materialistickým smýšlením, je, že jejich blízcí „přátelé“ je náhle opouští a to i přes to, že jejich nehodu nebo nemoc přežili. Tato odluka nastane jednoduše proto, že jejich bývalí přátelé považují přátelství nebo péči o někoho, kdo je nesnázích za břemeno. Nehledě na to kolik lásky a péče člověk investoval za „zlatých dobých časů“, jakmile onemocní – například je připoután na lůžko nebo se stane invalidou – všechna láska se vypaří. Dalším důvodem, proč lidé přichází o zájem o druhé, je ztráta dobrého vzhledu nebo určitých schopností. Toto je také možno očekávat v materialistické společnosti, protože lidé hodnotí druhé podle jejich fyzických stránek. Tudíž jakmile se objeví tělesný defekt, hodnota spojená s tímto člověkem se také vytrácí.

Například choť nebo blízký příbuzný někoho, kdo je fyzicky postižený, si rázem začíná stěžovat, jak je náročné se starat o postiženého příbuzného. Často lamentují nad tím, jak jim štěstí nepřeje. Většina z nich argumentuje tím, že jsou ještě mladí a že si nezaslouží být zatěžkáni takovouto tragédií. Toto je pouze sebe-odůvodnění toho, proč nechtějí pečovat a starat se o jejich invalidního příbuzného. Jiní na druhou stranu asistují pacientovi nebo postiženému jen proto, že se bojí toho, co by si ostatní pomysleli, kdyby je opustili. Pomluvy, které se budou šířit, jim zkrátka v jejich rozhodnutí brání. V období útrap sliby věrnosti dané za šťastných časů jsou najednou nahrazeny samolibými a sobeckými emocemi.

Tyto příhody by nás neměly překvapit ve společnosti, kde některé podoby chování, jako je oddanost, jsou prokazovány pouze v případech, kde je vidět užitek. Není divu, že ve společnosti, kde jsou vybudována materialistická měřítká a navíc, co je důležitější, kde lidé nemají strach z Boha, je nemožné očekávat, že někdo zůstane loajálním někomu jinému, jestliže z toho nic nezíská. Přece nemůžeme očekávat od někoho, aby byl upřímným a čestným k druhým, když za to nic nedostane, ledaže dotyčný věří, že bude potrestán nebo

odměněn. Pomoc bližnímu je považována za slabomyslnost v materialistické společnosti. Je to proto, že nemá smysl prokazovat loajálnost někomu kdo, pravděpodobně za několik desítek let přestane navěky existovat. Vzhledem k tomu že v prostředí, kde jsou obě strany přesvědčené, že budou žít krátce a pak zemřou, se tato mentalita zdá pochopitelná. Proč by tedy neměli dávat přednost pohodlnému a jednoduchému způsobu života?

Bohužel opak je pravdou. Ti, kteří důvěřují Bohu a uvědomují si před Ním své slabosti a bojí se Ho, hodnotí druhé lidi tak, jak to po nich Bůh chce. Nejvznešenějším povahovým rysem člověka před Bohem je jeho bojácnost, respekt a tudíž jeho urozené chování vyplývá z těchto kvalit. Jestliže bohabojný člověk projevuje morální dokonalost na tomto světě, dosáhne tělesné a psychické dokonalosti navěky. Na základě této vědomosti fyzické nedostatky na tomto světě ztrácí na významu. Tento slib je pro věřící od Boha. Toto je také hlavní důvod, proč věřící prokazují úctu a lásku jeden druhému. Pečují jeden o druhého i přes fyzické postižení a manifestují tímto celoživotní věrnost jeden druhému.

Tato velká mezera v uvažování mezi věřícími a nevěřícími a rozdílné myšlenkové procesy, které prožívají, jsou velice důležité. Zášť a hněv jsou vyloučeny ze srdcí věřících, místo toho u nich převládá mír a jistota. Zatímco mysl nevěřícím je poznamenaná pocity zklamání, nespokojeností a nešťastností. Dalo by se to vysvětlit jako trest přivolán materialistickou společností, která nevěřící obklopuje. Avšak ve skutečnosti je to neštěstí od Boha pro ty, kteří nevěří. Ti, kteří se domnívají, že nebudou souzeni za jejich přestupky, budou překvapeni, až bude v Den soudu vysloven rozsudek nad jejich nežádoucím chováním – hrubostí, nevírou a nevěrností.

Necht' si ti, kdož nevěří, nemyslí, že odklad, který jsme jim povolili, je pro ně dobrý; povolili jsme jim odklad jen proto, aby hříchy své ještě rozmnožili, a je očekává trest zahanbující. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 178)

Pozdní léta života

Plynoucí léta mají ničivý dopad na tělo člověka. Jak léta ubíhají, tělo, nejcennější majetek, který člověk vlastní, prochází nevratným procesem destrukce. Změny, které člověk během svého života zažívá, jsou vystiženy v Koránu následovně:

Bůh je ten, jenž stvořil vás slabými, po slabosti pak sílu dal a posléze opět ze síly slabost a sivost učinil. On tvoří, co chce, a On vševědoucí je i všemohoucí. (Kapitola 30: Byzanci, Verš: 54)

Pozdější roky života jsou dobou, která je nejvíce opomíjena v plánech na budoucnost dospělého, nepočítáme-li horlivý proces střádání peněz na důchod. Vskutku lidé, kteří se ocitají v pokročilém věku, se obvykle zdráhají zabývat tím, že se pomalu blíží k smrti. Snaží-li se někdo mluvit o stáří, druzí se cítí znepokojeně a raději změní toto „nepříjemné“

téma, co nejrychleji to jde. Starosti každodenního života nám také pomáhají se vyhnout myšlenkám na ty pravděpodobně mizerná léta stáří. A tak je to odloženo až do dne, kdy se s tím člověk setká. Bezpochyby hlavním důvodem pro toto vyhýbaní je domněnka, že člověk má nekonečně mnoho času, než si ho smrt vyzvedne. Tato běžná mylná představa je popsána v Koránu:

Ba naopak, nechali jsme je i otce jejich užívat světa tohoto tak, až prodloužily se životy jejich. (Kapitola 21: Proroci, Verš 44)

Toto klamné ponětí často vede k velkému zármutku. Je to jednoduše proto, že ať je člověk starý jak chce, jediné opravdové vlastnictví, které mu zůstává z minulosti, jsou matně vybavené vzpomínky. Sotva si vybaví vzpomínky na dětství. Je pro něj dokonce těžké si přesně vybavit, co se odehrálo během posledních deseti let. Veliké ambice mladíka, důležitá rozhodnutí a cíle, kterým byl oddán, vše ztratilo svůj význam, jakmile jich dosáhl a jakmile k nim dospěl. Má-li tedy převyprávět svůj „dlouhý“ životní příběh, bude se snažit zbytečně.

Toto by člověka, ať dospívajícího nebo dospělého, mělo pobídnout k tomu, aby ve svém životě udělal důležité rozhodnutí. Například je-li vám čtyřicet a očekáváte, že budete žít do poloviny svých šedesáti – což vám zaručeno není – těchto zbývajících dvacet let utečou zajisté stejně rychle jako těch předcházejících čtyřicet let. Toto platí stejně tak, i když je váš život o mnoho delší, protože těch zbývajících třicet či čtyřicet let uteče, než si toho dokonce všimnete. Toto je zajisté ustavičná připomínka té pravé povahy tohoto světa. Jednoho dne všechny živé duše na této zemi opustí tento svět a nikdy se nevrátí.

Proto by člověk měl dát stranou své předsudky a být ve svém životě realnějším. Čas odbíjí velice rychle a každý den přináší, místo svižnější dynamiky a mladšího těla, jen další oslabení fyzicky a zhoršení v přemýšlení. Zkrátka stárnutí je projevem lidské neschopnosti kontrolovat své vlastní tělo, život a osud. Nepříznivé důsledky času jsou viditelné. Bůh nás o tomto informuje v následujícím verši:

Bůh vás stvořil a posléze vás k sobě povolá. A jsou mezi vámi někteří, kdo věku sešlosti dosáhnou a nic z toho znát nebudou, co již věděli. A Bůh věru je vševědoucí, všemohoucí. (Kapitola 16: Včely, Verš 70)

V medicíně se pokročilé stáří nazývá takzvaně „druhé dětství“. Proto staří lidé během této pozdní fáze života, potřebují, stejně jako děti, péči, protože jejich tělesné a mentální funkce prochází určitými změnami.

Se stárnutím se začínají objevovat tělesné a mentální vlastnosti, které přísluší dětství. Staří lidé mají potíže provádět aktivity, které vyžadují fyzickou zdatnost. Změny v úsudku, zhoršení v přemýšlení, potíže s chozením, udržením rovnováhy a závady řeči, zhoršená

paměť a postupná ztráta paměti, a změny v náladách a chování jsou příkladem jen několika příznaků nemoci, se kterými se stárí běžně potýká.

Zkrátka po určité době se lidé navrátí do stavu dětské závislosti, jak fyzické tak i mentální.

Život začíná i končí ve stavu, kdy se člověk stává batoletem. Toto není evidentně náhodný proces. Je možné, že člověk by zůstal mladým až do té doby než zemře. Ale Bůh člověku připomíná jeho dočasnou funkci na tomto světě tím, že nechává kvalitu jeho života upadat v určitých fázích života. Tento proces slouží jako jasná připomínka toho, že život utíká. Bůh tuto záležitost vysvětluje v níže uvedeném verši:

Lidé, jste-li na pochybách ohledně zmrtvýchvstání, vzpomeňte si, že stvořili jsme vás nejdřív z prachu, pak z kapky semene, pak z kapky přilnavé, pak z kousku masa ztvárněného či beztvárného - abychom vám to objasnili. A umístíme do lůna to, co chceme, až do lůna stanovené, potom vás z něho vyvedeme jako kojence, až posléze dosáhnete dospělosti své. A některý z vás je povolán k Pánu dříve a některý z vás je vržen do věku sešlosti, takže neví nic z toho, co dříve již věděl. A vidíš zemi neplodnou, však když na ni sešleme vodu, pohne se a vzedme a dá vyrůst různým druhům rostlin nádherných. (Kapitola 22: Pout', Verš 5)

Tělesné potíže spojené s věkem

Nehledě na to kolik máte peněz nebo jak dobré zdraví máte, každý nakonec bude čelit neschopnosti a dalším komplikacím spojeným s věkem, některé z nich jsou níže popsány:

Kůže je jistě důležitým ukazatelem v hodnocení, jak kdo vypadá. Je to podstatná součást krásy. Je-li odstraněno jen několik milimetrů čtverečních tkáně, člověk se slabým žaludkem shledá tento pohled velice odpudivým. Je to výhradně proto, že kromě ochrany těla proti vnějším rizikům, kůže tělu také poskytuje jemný a estetický vzhled. Toto je bezpochyb velice důležitá funkce kůže. Konec konců, jestliže se někdo považuje za dobře vypadající, je to převážně díky své pokožce, kousku masa vážícího celkem kolem dvou a půl kilogramů, který pokrývá tělo. A přes to k údivu je to jediný orgán, který je viditelně poznamenán stářím člověka.

Jak člověk stárne, pokožka ztrácí elastickou strukturu, jelikož stavební proteiny, které vytváří „kostru“ její spodní vrstvy, se stávají citlivými a ztrácejí odolnost. Proto se také objevují na obličeji vrásky a rýhy, které jsou pro mnoho lidí noční můrou. Činnost mazných žláz ve svrchní vrstvě kůže se zpomaluje a způsobuje vysušování. Zkrátka je tělo podstoupeno vnějším vlivům, protože propustnost pokožky se zvyšuje. Jako následek tohoto procesu stárí lidé trpí vážnými poruchami spánku, povrchními zraněními a svěděním, které se nazývá „svědění stárí“. Stejně tak nastává poškození spodních vrstev kůže.

Znovuobnovování kožní tkániny a mechanismus výměny substancí přestává z velké části fungovat, čímž dochází k zárodkům a pokládání základů pro vývin nádorů.

Pevnost kostí je také velice důležitá pro lidské tělo. Pro staré lidi je zřídka úspěšné udržet si vzpřímený postoj, zatímco pro mladé je to mnohem jednodušší. Chůze se shrbeným postojem okrádá člověka o jeho ušlechtilost i povýšenost a vysílá zprávu, že člověk už nadále nemá své tělo pod kontrolou. Proto jde také o ztrátu jeho strojeného chování a půvabu.

Projevy stárnutí nejsou omezeny jen na ty výše vyjmenované. Staří lidé jsou náchylní k vyvinutí ztráty smyslů, protože nervové buňky se přestávají po určitém věku obnovovat. Staří lidé trpí prostorovou disorientací, která nastane při reakci na prudkost světla způsobenou slábnutím očí. Toto je velice důležité, jelikož to znamená omezenou schopnost vidění: pestrost barev, uspořádání předmětů a jejich rozměry se rozmazávají. Pro staré lidi jsou to bezpochyb těžké situace, na které si musí zvyknout.

Člověk nemusel zažívat fyzickou destrukci stárnutí: jak stárnul, mohl jednoduše sílit a být zdravější. Ačkoliv tento scénář neznáme, delší život mohl nabídnout neslýchané možnosti pro osobní a sociální naplnění života. Čas mohl vylepšit kvalitu života, více ho zpříjemnit. Nicméně systém, který byl pro lidstvo určen jako adekvátní, je ten, který je založen na upadající kvalitě života tím, jak člověk stárne.

Toto je další důkaz, že tento svět je dočasný. Bůh nám opakovaně připomíná tuto skutečnost v Koránu a napomíná věřící, aby o tom přemýšleli:

Život pozemský se věru podobá vodě, kterou jsme seslali z nebe: mísí se s rostlinstvem země, jímž lidé a zvířata se živí. A když země se přioděje ozdobami svými a krásnou se stane, tu domnívají se její obyvatelé, že jsou vládci jejími; však zasáhne je rozkaz Náš v noci či ve dne a učiníme ji jako pole pokosené, tak jako by včera nebyla ani vzkvétala. A takto činíme znamení Svá srozumitelnými pro lid přemýšlivý. (Kapitola 10: Jonáš, Verš 24)

Po určitém období života, během kterého se člověk považuje za fyzicky a psychicky zdatného a vnímá celý svět ze svého vlastního stanoviska, náhle prochází obdobím, kdy ztrácí vše, co si dříve tak užíval. Tento proces je nevyhnutelný a neodvratný. Je to jen proto, že Bůh stvořil tento svět jako dočasné místo k bydlení a učinil ho nedokonalým, aby sloužil jako upomínka na posmrtný život.

Lekce, které bychom si měli odnést z toho, jak prožívají stáří slavné celebrity

Stárnutí je nezamezitelné. Nikdo bez žádné výjimky tomu nemůže utéct. A přece pohled na stárnoucí slavnou osobnost má na nás silný dopad, protože její fyzický úpadek je

veřejně vystaven. Pozorování toho, jak lidé proslulí svou slávou, bohatstvím a krásou podléhají stárí, je zajisté připomínkou, jak je tento život krátký a nevýznamný.

Tento fakt je možné pozorovat každý den na stech příkladů kolem nás. Inteligentní, zdravý a slavný člověk, kdysi symbol krásy, se jednoho dne objeví v novinách, magazínu nebo televizi s tělesným nebo psychickým postižením. Toto je konec, který potká téměř každého. A přece, slavné osobnosti mají v naší paměti zvláštní místo; proces jejich stárnutí a ztráta jejich šarmu působí na naše emoce hlouběji. Na následujících stránkách uvidíte fotografie některých slavných osob. Každá z nich je jasným důkazem toho, že nehlédě na to, jak je kdo krásný, úspěšný nebo mladý, stárí je nevyhnutelný konec pro každého člověka.

VKLAD OBRÁZKŮ - PICTURES

Smrt

Život utíká minutu po minutě. Je vám jasné, že jste každým dnem smrti blíže nebo že smrt je vám stejně blízko jako ostatním lidem?

Jak je nám řečeno ve verši „*Duše každá smrti okusí, a potom budete k Nám navraceni*“ (*Kapitola 29: Pavouk, Verš 57*), každý kdo kdy na této zemi pobýval, je předurčen smrti. Bez výjimky každý zemře. Dnes už těžko najdeme stopy po těch mnoha lidech, kteří zesnuli. Ti, kteří právě žijí nebo a ti, kteří teprve žít budou, potkají smrt v jejich osudový den. I přes to se lidé dívají na smrt jako na událost, která se jich netýká.

Zamyslete se nad miminkem, které právě na tomto světě otevřelo oči a nad člověkem, který právě naposledy vydechne. Ani jeden z nich nemá vliv na jejich příchod a odchod. Jen Bůh ovládá moc, kterou vdechuje život nebo ho odebere.

Všichni lidé žijí do určitého dne a poté zemrou. V následujícím verši v Koránu Bůh poukazuje na běžný postoj k smrti:

Rci: "Smrt, před níž prcháte, se s vámi věru setká! Potom budete navraceni k Tomu, jenž zná nepoznatelné i všeobecně známé, a On vás již poučí o všem, co jste dělali!" (Kapitola 62: Pátek, Verš 8)

Většina lidí se vyhýbá myšlenkám na smrt. V denním shonu zaobírají člověka zcela jiné otázky: na kterou školu se zapsat, pro kterou společnost pracovat, kterou barvu oblečení si obléct příští ráno, co uvařit na večeři; toto jsou druhy hlavních starostí nad kterými uvažujeme. Život je brán jako koloběh těchto běžných záležitostí. Pokusy bavit se o smrti jsou vždy přerušeny těmi, kteří se necítí pohodlně o tom slyšet. Člověku se nechce zabývat tímto nepříjemným předmětem, protože předpokládá, že smrt přijde až bude starý. Nicméně by se mělo pamatovat na to, že nikdy není zaručeno, že budeme žít příští hodinu. Každý den je člověk svědkem smrti lidí kolem sebe, ale málo přemýšlí nad dnem, kdy ostatní budou svědky jeho vlastní smrti. Nikdy si nemyslí, že na něj čeká tento konec.

Přitom když si smrt přijde člověka vyzvednout, všechny „reality“ života se najednou vypaří. Žádné vzpomínky na „zlaté dobré časy“ nepřetrvají na tomto světě. Zamyslete se nad tím, co vše jste schopni právě teď dělat: můžete mrkat očima, pohybovat tělem, mluvit, smát se; všechno toto jsou funkce vašeho těla. Nyní zauvažujte nad stavem a tvarem vašeho tělo, až budete po smrti.

V momentě, kdy naposledy vydechnete se nestanete nic než hromadou hmoty. Vaše tělo, němé a nehybné, bude přeneseno do márnice. Tam ho naposledy omyjí. Zabalené do roucha bude vaše tělo přemístěno v rakvi do hrobu. Až budete v zemi, pokryje vás půda. Toto je konec vašeho příběhu. Od této chvíle jste jednoduše jedním z jmen uvedených na mramorové desce na hrobě.

Během prvních měsíců až roků váš hrob bude navštěvován pravidelně. Postupem času bude přicházet méně lidí. Desítky let později už nepřijde nikdo.

Mezitím vaši nejbližší rodinní členové budou prožívat vaši smrt jinak. U vás doma, váš pokoj a postel budou prázdné. Po pohřbu něco málo co vám patří bude uschováno doma, většina vašich věcí a bot, atd bude darována těm, kdo je potřebují. Vaše složka ve veřejném rejstříku bude vymazána nebo archivována. Během prvních let vás někteří budou oplakávat. Avšak čas bude mazat vzpomínky, které jste tu zanechali. Čtyři nebo pět desetiletí později tu zůstane jen pár lidí, kteří si vás pamatují. Zanedlouho nastoupí nová generace a nikdo z vaší generace už nebude na této zemi existovat. Je-li na vás vzpomínáno nebo ne, je pro vás bezcenné.

Zatímco se toto vše odehrává na zemi, mrtvé tělo pod zemí začne podstupovat rychlý proces rozkladu. Brzo po pohřbení se bakterie a červi kvůli nedostatku kyslíku začnou rozmnožovat a působit. Plyny, které tyto organismy zanechávají, nafouknou tělo, počínaje od břicha a pozmění jeho tvar a vzhled. Zakrvená pěna se vyplaví z pusy a nosu následkem tlaku plynů, které tlačí na bránici. Jak rozklad prostupuje tělem, ochlupení těla, nehty, chodidla a dlaně odpadnou. Návazně na tuto vnější změnu těla, vnitřní orgány jako jsou plíce, srdce a játra se také začnou rozkládat. Mezitím se v břišní krajině odehrává hrůzná scéna, kde kůže už nemůže vydržet tlak plynů a náhle se protrhne a rozšíří nesnesitelně odpuzující zápach. Začínajíc od lebky se svaly uvolní ze svých příslušných míst. Kůže a měkké tkáně se úplně rozpadnou. Mozek se rozloží a začne vypadat jako jíl. Tento proces bude pokračovat až do té doby, než z těla nezůstane nic než kostra.

Šance se znovu vrátit do starého života neexistuje. Sejít se u stolu k večeři s rodinou, zajít se bavit do společnosti nebo mít váženou pozici už nikdy nebude možné.

Zkrátka tu „hromadu masa a kostí“, již přiřazujeme identitu, čeká velice ošklivý konec. Na druhou stranu vy – tedy spíše vaše duše – opustí toto tělo v momentě, kdy naposledy vydechnete. Vaše pozůstatky – vaše tělo – se stane součástí země.

Ano, ale za jakým účelem k tomuto všemu dochází?

Kdyby Bůh chtěl, vaše tělo by nikdy takto nedopadlo. To, že se tomu tak děje, nese vlastně samo o sobě velice důležitou zprávu.

Příšerný konec, který na člověka čeká, by ho měl přimět k tomu, aby uznal, že není pouhým tělem, ale že má duši „obalenou“ tělem. Jinak řečeno, člověk musí uznat, že existuje i mimo své tělo. Dále člověk by měl vidět podstatu smrti svého těla, které se snaží vlastnit, jakoby měl na tomto dočasném světě zůstat navěky. Avšak toto tělo, které považuje za tak důležité, se jednoho dne rozpadne a bude provrtáno červy a nakonec z něj zůstane jen kostra. Tento den může nastat velice brzy.

Přes všechna tato fakta lidská psychika tíhne k tomu, že člověk ignoruje to, co se mu nelíbí nebo nechce. Má dokonce tendence popírat existenci věcí, které se vyhýbá řešit. V otázce smrti je tato tendence velice patrná. Jedině pohřeb nebo náhlá smrt blízkého člena rodiny zaměří pozornost na tuto realitu. Téměř každý vidí smrt jako něco vzdáleného. Domněnka je ta, že ti kdo zemřeli ve spánku nebo v autonehodě, jsou jiní lidé a to, co se jim stalo, se nám nikdy stát nemůže. Všichni si myslí, že je příliš brzo na to, aby zemřeli a že před sebou mají vždy dost let.

Velice pravděpodobně lidé, kteří zemřeli na cestě do školy nebo při spěchu, aby stihli pracovní schůzku, sdíleli stejnou domněnku. Zřejmě si nemysleli, že příští den budou noviny publikovat zprávu o jejich smrti. Je zcela možné, že při čtení těchto řádek, neočekáváte, že zemřete brzy na to, co je dočtete nebo ani nad touto možností neuvažujete. Zajistě si myslíte, že je na vás příliš brzo zemřít, protože je tolik věcí, které musíte dokončit. Nicméně toto je pouhé vyhýbání se smrti a je naprosto marné se jí snažit utéct:

Rci: "Nic vám neprospěje útek váš; jestliže utíkáte před smrtí přirozenou či před zabitím, beztak budete užívat světa jen nepatrně." (Kapitola 33: Spojenci, Verš 16)

Člověk, který byl stvořen samostatně, by si měl uvědomit že také samostatně zemře. A přesto během svého života žije člověk téměř závislý na majetku. Jediným smyslem jeho života se stává vlastnit ještě více. A stejně si nikdo do hrobu nemůže své věci vzít sebou. Tělo je pohřbeno zabalené do plátna utkaného z nejlevnějšího materiálu. Tělo do tohoto světa vstupuje samostatně a také tak odchází. Jediný majetek, který si sebou může vzít, až zemře, je jeho víra nebo nevíra.

Bůh je ten, jenž stvořil vás slabými, po slabosti pak sílu dal a posléze opět ze síly slabost a sivot učinil. On tvoří, co chce, a On vševědoucí je i všemohoucí. (Kapitola 30: Byzantinci, Verš 54)

Poznámky, které musím objasnit se Selin, sestrou která mi překlad poslala.

1) Podobně v roce !!!!!!!1995 (to musí být chyba), si epidemie vyžádala třicet tisíc životů, nejhorší ztrátu dosud zaznamenanou v Německu.

Hledala jsem to na internetu. Nasla jsem, že měli nějakou epidemii, ale nehovorili už o císlech.

(Strana 6)

2) Text je potřeba doplnit obrázky (strana 12)

Lákavost pozemských věcí

Během života máme určité cíle, kterých chceme dosáhnout. Jedny z nejběžnějších cílů, které sdílíme téměř všichni, jsou: bohatství, majetek, lepší postavení, partner a děti. Snažíme se proto uspořádat svoje plány a snahy tak, abychom tyto cíle jednou uskutečnili. I přestože lidé bez pochyb ví, že vše jednou zestárne a zanikne, stejně nedokáží svou hlubokou závislost na pozemských věcech udržet. Nejnovější auta vyjdou jednoho dne z módy; úrodná půda se přirozeným procesem vyčerpá, stáří připraví krásné lidi o jejich vzhled. Ale hlavně každý člověk na této zemi zemře a zanechá po sobě všechno, co vlastnil. Ať si je člověk sebevíce vědom této nezvratné reality, stejně prokazuje majetku nevysvětlitelnou oddanost.

Ti, kdo prožijí svůj život slepým uctíváním pozemských věcí, si uvědomí, že promarnili celý svůj život honbou za iluzemi. Tato absurdní realita jim dojde až po jejich smrti. Teprve pak jim bude hlavní smysl života jasný - být poctivým Božím služebníkem.

Bůh v Koránu věnuje této „hluboké náklonnosti“ značnou pozornost v následujícím verši:

Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k ženám, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním, ke stádům i k polím obdělávaným. To vše je však jen užívání života pozemského, zatímco u Boha je útočiště nejkrásnější. (Kapitola 3: Rod Imránův, Verš 14)

Lidé jsou v životě kvůli svým záležitostem – bohatství, manželkám a manželům, dětem, podnikání – neustále v plném proudu. Nicméně kdyby dokázali ocenit Boží moc a velkolepost, tak by pochopili, že vše, co člověk vlastní, mu bylo uděleno z dobré vůle Boží. Poté by jim došlo, že jejich jediným smyslem je sloužit Bohu. Bohužel pozemské požitky rozmazaly a oslabily pohled a porozumění o existenci pro ty lidi, kteří nemají opravdovou víru a důvěru v Boha. Očekávají dokonalé věci od světa, který je nedokonalý.

Je překvapující, jak moc se člověk upíná na tento svět a zapomíná na příštím světě, kde na něj čeká dokonalý a nekonečně hodnotný život. Už jen malá pravděpodobnost toho, že existuje život po smrti, by měla přinejmenším člověka přimět k tomu, aby zaujal ostražitější postoj, i kdyby neměl ve své víře vůbec jasno.

Věřící, na druhou stranu, jsou s touto „pravděpodobností“ zcela obeznámeni. Za žádných okolností to není pravděpodobnost ale realita. A proto jim jejich život slouží k tomu, aby vymýtili i sebemenší možnost toho, že budou posláni do pekla. Jejich snahy

jsou výhradně zaměřeny na dosažení ráje. Je jim jasné, že by život strávený honbou za zbytečnými požitky přinesl pouze hořké zklamání v životě příštím. Vědí moc dobře, že nahromaděné bohatství jako je přetékající bankovní účet, luxusní auto nebo vila, nebude přijato jako výkupné z věčného zatracení. Navíc jejich rodina ani nejbližší přátelé nebudou přítomni, aby je z věčného zatracení zachránili. Naopak každá duše se bude snažit zachránit jen sama sebe. I přesto však většina lidí nepředpokládá, že tento život pokračuje v příštím životě a tak nenasytně konzumují tento svět. Bůh v níže uvedeném verši uvádí:

Vy rádi v rozmnožování jmění soupeříte, dokud hroby nenavštívíte (Kapitola 102: Rozmnožování, Verš: 1-2)

Přitažlivost pozemského bohatství je nepochybně tajemstvím tohoto testu. Bůh pro člověka stvořil všechny věci s ohromnou promyšleností, ale jsou také krátkého trvání. Je to proto, aby se lidé zamysleli a porovnali věci poskytnuté v tomto světě se světem posmrtným. Toto je ono „tajemství“, o kterém mluvíme. Život na tomto světě je opravdu velkolepý; je velice pestrý a vábný a odhaluje nádheru tak, jak ji Bůh stvořil. Bezpochyby každý touží po tom vést dobrý život a užívat si jeho radosti. Člověk se jistě modlí k Bohu, aby mohl takový život vést. Nicméně tento požadavek není hlavním smyslem života, protože získání si Boží přízně a dosažení ráje je důležitější. Člověk by proto nikdy neměl zapomenout na svůj hlavní účel, zatímco si užívá toho, co mu bylo dáno. Bůh člověka v níže uvedeném verši varuje:

Vše to, co bylo dáno vám, je pouze užíváním života pozemského a jeho ozdobou; zatímco to, co u Boha je, lepší a trvalejší bude. Což nebudete rozumní? (Kapitola 28: Historie, Verš 60)

Jeden z důvodů, proč člověk zapomíná na příští život, je tato neobyčejná láska k pozemským věcem. Je třeba si uchovat v paměti, že člověk nikdy nenajde opravdové štěstí v žádné z těchto pozemských věcí, které tak nenasytně miluje, ani v žádném nashromážděném bohatství, o které tak urputně usiloval. Je totiž těžké uspokojit dychtivé touhy. Je jedno, kolik toho člověk vlastní, jeho ego nebude nikdy spokojené. Je velice typické, že bude stále hledat více a chtít lepší. Člověk proto nemůže najít klid a spokojenost v tomto světě.

Existuje na tomto světě opravdové bohatství?

Většina lidí si myslí, že dokáží zdokonalit svůj život, budou-li dostatečně odhodlaní. Navíc se jednoduše domnívají, že více peněz, lepší životní styl, šťastná rodina a záviděníhodné postavení ve společnosti, jim zajistí vyšší kvalitu života. Avšak lidé, kteří věnují všechn svůj čas zaopatřování těchto věcí, se jasně dopouští chyby. Zaprvé, usilují o dosažení klidu a štěstí v tomto světě a zcela zapomínají na život příští. Stráví život naplňováním svých vlastních marných tužeb a nehlídají na to, že jejich hlavním smyslem,

proč jsou na světě, je být služebníkem Božím a být Mu vděční za to, co jim poskytuje. Bůh v Koránu člověka informuje o nevýznamnosti a mylných pokušení tohoto světa:

Předstihujte se tedy, abyste dosáhli odpuštění Pána svého a zahrady, jejíž šíře se rovná nebi i zemi, připravené pro ty, kdož v Boha a posly Jeho uvěřili. A toto je přízeň Boží, kterou On uštědřuje, komu chce, vždyť Bůh vládcem je přízně nesmírné. (Kapitola 57: Železo, Verš 20)

To, že lidé nevěří v příští život nebo ho vnímají jako vzdálenou pravděpodobnost, je jejich zásadní chyba. Věří, že o svoje bohatství nikdy nepřijdou. Pýcha jim zabraňuje v odevzdání se Bohu a obrací se zády vůči Jeho slibům. Konečná těchto lidí je vystižena následovně:

Věru ti, kdož v setkání s Námi nedoufají a v životě pozemském zalíbení nalézají a jen jím se spokojují, a ti, kteří ke znamením Našim jsou lhostejní, ti za to, co si vysloužili, útočiště své budou mít v ohni. (Kapitola Jonáš: 10, Verš 7-8)

Historie toho byla mnohokrát svědkem. Králové, vládci a faraóni si mysleli, že si zajistí nesmrtelnost díky svému okázalému bohatství. Myšlenka, že existuje něco hodnotnějšího než bohatství a moc, je nikdy nenapadla. Lidé, kteří byli ohromeni bohatstvím a mocí těchto panovníků, sdíleli stejně zastíněnou mentalitu. Nicméně všechny tyto nevěřící potkal hrozný konec. V Koránu nás Bůh o nich informuje:

Domnívají se snad, že to, čím jsme hojně opatřili z majetku a synů, pobízíme je rychle ke konání dobrých skutků, avšak oni o tom nemají tušení. (Kapitola 23: Věřící, Verš 55-56)

Necht' nebudí obdiv tvůj jmění jejich ani děti jejich! Bůh si je tím přeje pouze potrestat v životě pozemském a chce, aby duše jejich odešly, zatímco jsou nevěřící. (Kapitola 9: Pokání, Verš 55)

Tito lidé si vlastně nevšímají jedné zásadní věci. Všechno bohatství a vše, co se zdá být důležité, patří Bohu. Bůh je skutečný Vlastník bohatství a přiděluje ho nekonečné zásoby, jak se Mu zlíbí. Návrtně je od člověka očekáváno, že projeví Bohu svou vděčnost a bude Mu věrným služebníkem. Je třeba mít na paměti, že nikdo nemůže omezit bohatství těch, kteří ho od Boha obdrželi. Nápodobně, je-li někdo zbaven blahobytu, nikdo kromě Boha nemá moc mu pomoci. Takto Bůh Svě lodi zkouší. Nicméně ti, kteří na svého Stvořitele a Soudný den zapomínají, si to nepřipouští:

Bůh hojně uštědřuje či odměřuje obživu, komu chce. Oni se radují ze života pozemského, ačkoliv život pozemský je proti životu budoucímu jen dočasným užíváním. (Kapitola 13: Hrom, Verš 26)

Je na tomto světě bohatství a společenské postavení důležité?

Většina lidí si myslí že dokonalý a poklidný život na tomto světě je uskutečnitelný. Tato mentalita naznačuje, že člověk může najít opravdové štěstí a získat si úctu druhých tím, že se stane majetným. Stejně povahy věří, že až tohoto pocitu spokojenosti dosáhnou, bude pak trvat navěky. Avšak opak je pravdou. Člověk nikdy nemůže dosáhnout svých životních snů tím, že zapomene na svého Stvořitele a na Soudný Den. Vždyť jakmile člověk uskuteční jeden cíl, ihned si zamane jiný. Tím, že je nespokojen s výdělkem, vrhá se do nového dobrodružství. Přestane se mu líbit jeho nový byt, protože uviděl sousedův umělecky nastrojený dům. Stejně tak když zjistí, že jeho vymalovaný dům z minulého roku už není v módě, přiměje ho to k tomu, aby ho přemaloval. Podobné je to s módou a vkusem, které se mění dramaticky, a tak člověk sní o novém oblečení, protože už není spokojen s tím, co nosí. Psychologie těchto nevěřících je jasně vysvětlena v následujícím verši:

Nech Mne s tím, jehož jsem Já jediný stvořil, jemuž jsem majetek rozsáhlý daroval a syny zde přítomné uštědřil a jemuž jsem vše hladce uhladil, a on pak ještě dychtí, abych více mu dal! (Kapitola 74: Rouchem Přikrytý, Verš 11–15)

Člověk se zdravým rozumem a jasným chápáním by měl připustit, že ti, kteří vlastní paláce, kde je více pokojů než obyvatel, luxusní auta nebo skvostnou garderóbu, jsou schopni si užívat svého majetku jen částečně. Kdybyste měli největší palác na světě, šlo by si užívat pohodlí každého pokoje současně? Stejně tak máte-li velice módní oblečení, kolik z vašich kostýmu je možné nosit během dne? Majitel paláce s desítkami pokojů je omezen časem a prostorem a proto může obývat v dané chvíli pouze jediný pokoj. Je-li vám nabídnuto všemožného vynikajícího jídla ze slavné kuchyně, váš žaludek nemůže spořádat více, než kolik se do vás vejde; pokusíte-li se spořádat více, výsledkem budou muka namísto potěšení.

S příklady by se dalo pokračovat. Nicméně nejpozoruhodnější fakt je, že člověk má předurčenu jen velice omezenou dobu života, během které si může užívat luxus svého bohatství. Člověk se svému konci přibližuje rychle, i když si to zřídka přizná. Domnívá se, že mu jeho bohatství zaručí věčné štěstí, jako o tom napovídají verše:

.....a že jmění jeho jej učiní nesmrtelným, se domnívá! (Kapitola 104: Pomlouvač, Verš 3)

Ačkoliv budou na dohled. Hříšník zatouží se vykoupit z trestu dne onoho syny vlastními, i bratrem svým a družkou svou a klanem vlastním, jenž mu je ochranou, ba všemi, kdož na zemi jsou, aby se to stalo jeho záchranou. Však pozor! Toto věru je oheň šlehající!!! (Kapitola 70: Stupně, Verš 11- 15)

Nicméně někteří lidé ví, že bohatství, prosperita a štěstí jsou řízeny Bohem. Považují proto společenské hodnoty a postavení za směšné. Pouze tito lidé opravdu rozumí, že je v příštím životě bohatství nevykoupí. A tak si netroufají se honit za cennostmi tohoto života. Arogance je vlastnost, kterou u těchto skromných lidí nenajdeme. Tím, že na Všemocného Boha nezapomínají, jim připomíná být vděční za všechno, co jim poskytuje. Bůh jim na oplátku za jejich přístup slibuje vážený a pohodlný život. Lidem, kteří Bohu důvěřují a považují službu Bohu za definitivní smysl svého života, je jasné, že si mohou pozemské věci užívat jen po omezenou dobu, a že ve srovnání se zaslíbeným věčným blahobytem jsou pozemské věci bezcenné. Bohatství je nezaslepuje a proto nejsou tomuto životu tak silně podmaněni. Naopak bohatství je činí Bohu vděčnějšími a bližšími. Jednají s každým a s každou záležitostí spravedlivě. To, čím je Bůh obdařil, používají tak, aby s nimi byl Bůh spokojen. Místo toho, aby si na tomto světě užívali bohatství, se snaží získat islámské hodnoty, které jsou od nich očekávány, a dokonale rozumí, že opravdová prestiž a chvála spočívá v očích Boha. Prorok Šalamoun je pro všechny lidi příkladem úctyhodného věřícího, který se ve svém životě prokazoval těmito hodnotami. Šalamoun, který vlastnil obrovské bohatství a nezávislost, jasně stanovil, proč svého bohatství nabyl:

Vskutku jsem dával přednost Pánu svému vzpomínáním před láskou k statkům pozemským (Kapitola 38: Sád, Verš 32).

Lidé si nepřiznají důvod, proč byly pozemské statky na tomto světě stvořeny. Proto mají tendence zapomínat, že si je lze užívat jen po dobu 60 – 70 let, bude-li jim dáno žít tak dlouho, a pak své zámky, auta a děti opustí. Zapomínají, že si do hrobu nic vzít nemohou. Celý svůj život touží po blahobytu, který si stejně naplno nebudou moci užít.

Lidé, kteří považují bohatství za výkupné a ignorují existenci svého Stvořitele, budou hořce zarmouceni jak na tomto světě a tak ve světě příštím:

V ten den nebudou nevěřícím majetky ani děti jejich proti Bohu nic platny a stanou se palivem pro oheň pekelný. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 10)

Korán zvěstuje konec těm, kdo projevují neukojitelnou nenasytost po majetku:

Který bohatství hromadí a stále je počítá, a že jmění jeho jej učiní nesmrtelným, se domnívá! Pozor však, vždyť věru bude uvržen do Drtící! Víš ty vůbec, co je to Drtící? Boží oheň zažehnutý, až k srdcím šlehající a nad nimi se v klenbu pojící a jak sloupy protažené stojící. (Kapitola 104: Pomlouvač, Verš 2–9)

Opravdové bohatství patří věřícím, kteří nikdy neprojevují osobní zájem o majetek tohoto světa a skutečně věří, že všechno jim poskytuje pouze Bůh. Pouze tito lidé jsou skuteční boháči na tomto světě; neomezují svůj život na pouhých 50–60 let. Věřící se zabývají chvályhodnými činnostmi, aby si za ně na oplátku vysloužili ráj. Dávají přednost

trvalému bohatství před bohatstvím dočasným. Bůh nás o nich informuje v následujícím verši:

A Bůh věru koupil od věřících jejich osoby i jejich majetky s tím, že jim budou dány zahrady. A oni bojují na cestě Boží - zabíjejí a jsou zabíjeni. A to je slib Jeho pravdivý, daný v Tóře, v Evangeliu, i v Koránu. A kdo věrněji dodržuje slib svůj než Bůh? Radujte se tedy z obchodu svého s Ním uzavřeného a to úspěch je nesmírný. (Kapitola 9: Pokání, Verš 111)

Lidé, kteří lpí na tomto světě a nehledí na žádné důkazy, brzy jasně pochopí, kdo je na tom nejlépe.

Manželství

Manželství je považováno za důležitý přelom v životě. Každá dívka nebo chlapec se těší, až potká partnera svých snů. Hlavním životním cílem je si najít vhodného partnera. Mladí lidé jsou takřka „očkovaní názorem“, jak důležité je si ho najít.

Nicméně v neinformovaných společnostech jsou vztahy mezi mužem a ženou v podstatě založeny na nejistých základech, jmenovitě ve společnostech, ve kterých se lidé neřídí způsobem života podle Koránu. „Přátelství“ jsou pro ně výhradně romantické vztahy, ve kterých obě strany hledají emocionální uspokojení. Zatímco manželství je většinou založeno na vzájemném materiálním přínosu. Mnoho žen se snaží najít „zabezpečeného muže“, protože očekávají vysoký životní standard. Proto je pro mladou dívku snadné přijmout, že bude celoživotní družkou někoho, pro koho nemá žádné city. Na druhou stranu muži velice často hledají ženy, které mají „hezký vzhled“.

Nicméně logika, kterou tyto neinformované společnosti uznávají, má jeden zásadní háček: všechny tyto materialistické hodnoty se časem vypaří. Bůh může v momentě člověku štěstí odebrat. Podobně stačí jen pár vteřin a člověk může přijít o dobrý vzhled. Například pro městské obyvatele může jednoho dne každodenní dojíždění z práce a do práce skončit nehodou, která na obličeji zanechá škaredé a trvalé jizvy. Čas se mezitím postará o nenapravitelnou škodu na našem zdraví, vitalitě a kráse. Jaké jsou za těchto nepředvídatelných podmínek následky logiky, která je založena čistě na materiálních hodnotách? Zauvažujme například nad mužem, který se oženil se ženou, protože byl fascinován jejím pěkným vzhledem. Jak by se cítil, kdyby byl její obličej po nehodě vážně poraněný? Opustí ji, až se na jejím obličeji začnou objevovat vrásky? Odpovědi bezpochyby odhalují, jak nerozumný je základ materialistického smýšlení.

Manželství je drahocenné, je-li uzavřeno čistě za účelem udělat Bohu radost. Jinak se stává břemenem jak na tomto světě tak v příštím. Nejistí-li člověk na tomto světě, že to není pro jeho duši správné, tak to určitě pochopí v příštím životě. Avšak to už bude příliš

pozdě; v Soudný Den bude člověk nabízet svou ženu, ke které měl na tomto světě tak blízko, jako výkupné za svou vlastní spásu. Tento den bude pro lidi tak děsivý, že jim žádný vztah z pozemského světa nepřijde významný. Bůh popisuje detailně vztahy mezi nejbližšími rodinnými členy v den soudu v následujícím verši:

Ačkoliv budou na dohled, hříšník zatouží se vykoupit z trestu dne onoho syny vlastními, i bratrem svým a družkou svou a klanem vlastním, jenž mu je ochranou... (Kapitola 70: Stupně, Verš 11–13)

Z verše je zřejmé, že v Soudný Den lidé přestanou považovat své ženy, přátele, bratry nebo sestry za důležité. V jejich zoufalé snaze se zachránit budou všichni ochotni zaplatit svou nejbližší rodinou nebo příbuzným jako výkupným za svou osobní spásu. Navíc, tito lidé se budou navzájem proklínat za to, že nikdy jeden druhého před tímto hrozným koncem nevarovali. V Koránu je předložen příběh Abú Lahaba a jeho ženy, kteří si zasloužili věčný trest v pekle:

Zhyňte obě ruce Abú Lahaba, a zhynul již i on! A nebylo mu k ničemu jmění jeho ani to, co si vysloužil, však hořet bude v ohni plném plamenů on i žena jeho, jež dříví palivové nosí a již kol hrdla provaz z vláken palmových visí. (Kapitola 111: Zhyňte, Verš 1–5)

Model manželství, přijatelný v očích Boha, je totiž založen na úplně odlišných kritériích. Manželství nejsou uzavřena na základě peněz, slávy nebo krásy, ale za účelem potěšení Boha. Naopak při uzavírání běžných manželství v neinformovaných společnostech lidé nedbají na to, jestli je přijatelné v očích Boha. Pro věřící je jediným měřítkem taqwa, což znamená „vyhýbání se tomu, co je zakázáno, dodržování všeho, co je přikázáno a bohabojnost“. Tudíž věřící může být oddán pouze s někým, kdo prokazuje hlubokou věrnost Bohu. V tomto manželství lidé nachází mír a štěstí. Poukazuje na to následující verš:

Věřící muži a věřící ženy jsou si vzájemně přáteli a přikazují vhodné a zakazují zavrženíhodné, dodržují modlitbu, dávají almužnu a jsou poslušní vůči Bohu a Jeho poslu. Nad těmi se Bůh věru slituje, neboť Bůh mocný je i moudrý. (Kapitola 9: Pokání, Verš 71)

Děti

Hlavním cílem lidstva je po sobě zanechat syny, kteří by dále v budoucnosti nesli jméno rodiny. Avšak nejednají-li přitom podle toho, jak si to Bůh přeje, může se jim stát, že sejdou ze stezky, která vede k Bohu. Děti jsou pro člověka zkouškou; v tom smyslu, že je od něj očekáváno je vychovávat tak, aby s ním byl Bůh spokojen.

Majetky vaše a děti vaše jsou pro vás jen zkouškou, zatímco Bůh má u sebe věru odměnu nesmírnou. (Kapitola 64: Vzájemné klamání, Verš 15)

Použití slova „zkouškou“ ve daném verši má velký význam. Jednou z nejdůležitějších ambicí v životě mnoha lidí je mít děti. Nicméně podle Koránu by měl věřící chtít děti z toho důvodu, aby udělal Bohu radost. Sice mít miminko v zájmu uspokojení vlastní touhy po dítěti by znamenalo pouze přidružování společníků k Bohu. V Koránu je uveden příklad lidí, kteří zapomínají na svůj hlavní smysl a dělají si z dětí hlavní smysl života:

A On je ten, jenž vás stvořil z bytosti jediné a z ní utvořil i manželku její, aby přebývala u ní. A když u ní pobyl, otěhotněla nejdříve lehkým těhotenstvím a snadno s ním chodila; když pak se cítila těžkou, oba volali k Bohu, Pánu jich obou: „Dáš-li nám syna bezúhonného, vskutku budeme patřit mezi vděčné!“ Avšak když jim daroval syna bezúhonného, oni Mu božstva přidružená přidali za to, co jim daroval. Bůh však daleko je vznešenější než to, co k Němu je přidružováno. Což k Němu budou přidružovat to, co vůbec nic nestvořilo, ale samo bylo stvořeno? (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 189–191)

Věřící lidé od Boha žádají děti jen z toho důvodu, aby mu udělali radost. Když padla otázka ohledně dětí, proroci citovali Korán, že děti jsou míněny pouze pro potěšení Boha. Příklad Imranovi ženy:

A hle, pravila manželka Imránova: „Pane můj, zaslibuji Ti, co je v lůně mém, aby se zasvětilo Tobě. Přijmi to ode mne, vždyť Tys slyšící, vševědoucí!“ (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 35)

Pro věřící je modlitba proroka Abraháma dalším příkladem:

Pane náš, učiň, ať jsme do vůle Tvé odevzdáni, a učiň z potomků našich obec Tobě oddanou; ukaž nám obřady naše a vyslyš pokání naše, vždyť Tys věru odpouštějící, slitovný! (Kapitola 2: Kráva, Verš 128)

Verš vyjadřuje, že toužíme-li po dětech z důvodu získání si Boží přízně, pak se jedná o způsob uctívání Boha. Avšak člověk může nést vážné následky v tomto i v příštím světě, chce-li děti za jiným účelem. Věřící považují své děti za svěřence, kterými je Bůh pověřil. Nepyšní se proto vzhledem, úspěchem nebo inteligencí svých dětí, neboť vědí, že jim tyto rysy nadělil Bůh. Tato pýcha by je jednoduše vedla z cesty.

Kdyby se pyšnil, mělo by to nepříjemné následky v příštím životě. V Soudný den bude člověk ochoten zaplatit svými syny, družkou a dalšími členy blízké rodiny jako výkupným za svou věčnou spásu. Člověk se ve snaze vyhnout hrozivému trestu rozhodne zřít svých milovaných. Nicméně v Soudný den mu nic takového před věčným odsouzením stejně nepomůže.

Pro lidi z neinformovaných společností se děti stávají zdrojem mnoha problémů nejenom v příštím životě ale také v tomto světě. Výchova dítěte od jeho narození přináší rodičům náročné zodpovědnosti. Zejména pro těhotnou matku je to obtížná zkušenost. Zprvč v den, kdy se poprvé dozví o svém děťátku, musí zcela změnit svůj životní styl. Musí přehodnotit své priority. V tomto ohledu jsou potřeby dítěte v jejím lůně vždy na prvním místě, změní se její jídelní návyky, spací režim a zkrátka celý její osobní život. V posledních fázích těhotenství se pro ni stávají nemožné i běžné práce nebo nejjednodušší tělesné pohyby. Avšak největší obtížnosti nastanou po porodu. Matka stráví všechn svůj čas péčí o dítě. Dítě své matce zanechá obvykle velice málo času pro své osobní potřeby a aktivity. Proto se matka těší na dobu, až bude dítě natolik velké, aby se mohlo starat o své vlastní potřeby. Mezitím si ale matka neuvědomuje, jak rychle tato léta utíkají. Tato léta je možno považovat za způsob uctívání, jsou-li prožívána, jak si to Bůh přeje. Zatímco pro členy z neinformovaných společností jsou tato léta nevýznamnou starostí.

Rodiče z neinformovaných společností se obvykle cítí zklamaní z toho, jak vychovali svou rodinu. Dítě vychované jako člen této společnosti si všeobecně vyvine sobeckou osobnost. Zajímá se o potřeby svých rodičů, jen když se mu chce, protože bylo vychováno k tomu mít sobecké sklony a motivy. Jeho rodiče si to uvědomí, až počnou stárnout a pociťovat s věkem spojené potíže. Avšak na začátku rodičovství si představovali, jak jim jejich dospělé děti budou hlavní oporou, až přijdou nečekané obtíže. Ale navzdory očekávání se mohou dokonce ocitnout i v domově důchodců.

Bůh lidem v Koránu představuje řád, podle kterého se věřící musí řídit, chtějí-li se stát zodpovědnými rodiči. Bůh vyžaduje úctu a soucit vůči rodičům, hlavně k těm, kteří jsou staří:

Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a abyste rodičům dobré prokazovali. A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neříkej jim "Fuj!" a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým! Skloň k nim oběma z milosrdenství křídla pokory a řekni: "Pane můj, smiluj se nad nimi oběma, tak jako oni mě vychovali, když jsem byl malý!" (Kapitola 17: Noční cesta, Verš 23–24)

Z daných veršů můžeme porozumět, že podle hodnot z Koránu je pro věřící výchova dětí něčím úctyhodným. Zatímco nevěřící přizpůsobují výchovu svých dětí hodnotám určeným neinformovanou společností. Jejich snahy jsou však marné jak na tomto světě tak i v příštím. Věřící si navíc získají Boží přízeň, i když se jejich dítě nepřizpůsobí učení Koránu. Rodiče jsou pouze zodpovědni za to, aby svým dětem předali učení Koránu a poté jen důvěřovali Bohu. Lidé nemají Kromě Boha žádného jiného ochránce ani pomocníka.

Ti, kdo hledají pozemský užitek ze svých dětí, neobdrží žádnou pomoc ani na tomto světě ani v příštím.

A až nastane třesk ohlušující, v ten den prchne člověk od bratra svého, matky své i otce svého, družky své i synů svých, neboť každý člověk v ten den bude mít práci sám se sebou jen. (Kapitola 80: Zakabonil se, Verš 33–37)

Jak již bylo zmíněno, člověk je stvořen jen proto, aby sloužil svému Stvořiteli. Vše, co ho obklopuje, celý jeho život, existuje jen za účelem toho, aby byl zkoušen. Po smrti bude člověk souzen jen podle svých skutků. Na oplátku za jeho skutky mu bude odměnou buď ráj anebo bude potrestán v pekle. Zkrátka bohatství, krása, synové nejsou významní. Jediné, na čem záleží, je taqwa „strach z Boha“.

Ani vaše bohatství, ani vaše děti nejsou tím, co přiblíží vás k Nám nejvíce, kromě těch, kdož uvěřili a zbožné skutky konali. A takoví budou mít odměnu dvojnásobnou za to, co činili, a v komnatách rajských v bezpečí budou dlít. (Kapitola 34: Sabá, Verš 37)

Těm však, kdož nevěří, nic nepomohou u Boha majetky jejich ani děti jejich a budou obyvateli ohně pekelného a budou v něm nesmrtelní. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 116)

A nijak jim proti Bohu neprospějí majetky jejich ani děti jejich; jsou obyvateli ohně pekelného a budou v něm nesmrtelní. (Kapitola 58: Hádka, Verš 17)

Přírodní hrozby a pohromy

Svět je vším možným jen ne poklidným a nehybným. Všichni jsme zranitelní přírodními hrozbami, jak na naší Zemi tak i z kosmu. Padající meteority či asteroidy jsou pouze několika faktory, které pro náš svět mohou představovat hrozbu z vesmíru. I když se Země zdá být pevnou, nitro naší planety tvoří jádro rozžhavených pralátek. Jistě nebudeme přehánět, nazveme-li tuto část země ohnivým jádrem. Naše planeta je obklopena atmosférou, která funguje jako štít proti vnějším hrozbám. Ale i přesto není žádná část země chráněna proti vlivům atmosférických sil jako jsou hromobití, bouře či hurikány.

Přírodní pohroma může nastat kdykoliv. Dokáže způsobit značné ztráty na životech i majetku. Přírodní katastrofy jako zemětřesení, blesky, povodně, velkoplošné požáry, kyselý déšť a přílivové vlny, můžeme rozdělit podle jejich síly a následků do několika stupňů. Co je těmito kalamitám společné je, že za malou chvíli dokážou zničit celé město i s jeho obyvateli. Nejdůležitější je si uvědomit, že člověk nemá sílu ani prostředky, jak proti těmto živlům bojovat nebo jim předejít.

Odkazem katastrof jsou obrovské škody po celé naší planetě. Nicméně díky citlivé přírodní rovnováze, kterou Bůh stvořil, postihne pohroma vždy jen určitou oblast. Na zemi totiž existuje jedinečná ochrana pro všechny živé organismy a také pro člověka. Ale i přesto je možné, že devastující přírodní katastrofa udeří. Bůh tyto pohromy stvořil, aby nám ukázal, že život na této planetě je nejistý a zranitelný. Přírodní pohromy jsou připomínkou celému lidstvu, že člověk nad touto zemí žádnou moc nemá. Stejně tak každá pohroma slouží jako připomínka naší vlastní slabosti. Toto jsou zajisté varování pro ty, kteří dokáží význam těchto událostí pochopit a ponaučit se ze zkušeností jiných.

Jaké další ponaučení by si měl člověk vzít, hovoříme-li o přírodních zkázkách?

Svět byl pro člověka stvořen záměrně. Důvod, proč byl člověk stvořen, je patrný z tohoto verše:

A On je ten, jenž nebesa a zemi v šesti dnech stvořil, zatímco trůn Jeho se nad vodou vznášel, aby vyzkoušel, kdo z vás lepší bude ve skutcích. (Kapitola 11: Húd, Verš 7)

Návaznost událostí této 'zkoušky' je velice promyšlená a každá událost je součástí důmyslného systému. Mimoto, žádná z těchto přírodních pohrom se neděje náhodou; všechny mají vědecké vysvětlení. Například existence zemské gravitační síly vysvětluje, proč 'neodlétáme' do vesmíru či důvod, proč začne pršet, dosáhne-li vodní pára určité hladiny nasycení. Stejně také smrt, nehody a nemoci mají své příčiny. Je možno najít mnoho důvodů, proč člověk zemře, onemocní nebo má nehodu. Avšak na čem opravdu záleží, není množství důvodů, ale spolehlivost tohoto systému, na kterém tyto příčiny a jejich následky spočívají. Důležitý aspekt tohoto systému je, že každá událost probíhá tak,

aby ji lidská mysl zcela pochopila. Bůh prostřednictvím přírodních pohrom člověka varuje. Zemětřesení, kupříkladu, zabije tisíce žen, dětí a mladých lidí a zanechá ještě více zraněných. Ti, kteří nedbají na varování od Boha, mají sklony to chápat jako „přírodní“ úkaz a málo porozumí tomu, že Bůh tyto pohromy stvořil za určitým účelem. Zamysleme se nad tím, co by se stalo, kdyby jen ti, kteří se vůči Bohu provinili, zahynuli při zemětřesení? V tomto případě by pak smysl této zkoušky jakožto zkoušky pro celé lidstvo, nebyl naplněn. Proto Bůh stvořil každý úkaz coby „přírodní“ a pouze ti, kteří si jsou Boží existence vědomi a opravdu chápou, že jsou součástí Božího výtvoru, porozumí božskému důvodu, který se za tímto přírodním jevem skrývá.

Ve verši, *Každá duše smrti okusí; a zkoušíme vás zlým i dobrým co pokušením, a k Nám budete navraceni (Kapitola 21: Proroci, Verš 35)*, Bůh uvádí, že člověka zkouší dobrým i zlým.

To, proč pohromy postihují tolik lidí, je otazníkem každé z těchto zkoušek. Vždy bychom ale měli mít na paměti, že Bůh je Všemohoucí Soudce a „I mezi nimi bude rozsouzeno podle pravdy.“ (Kapitola 39: Skupiny, Verš 75)

Všechny události, které člověka v životě potkají, jsou součástí této zkoušky. Opravdoví věřící podstatu těchto zkoušek chápou. Kdykoli se jim něco špatného stane, obrátí se k Bohu samotnému a začnou litovat svých špatných skutků. Jsou Božími služebníky a jsou si vědomi Božího slibu:

Budeme vás zkoušet trochu strachem a hladem a ztrátou na majetku i lidech a plodech - avšak oznam zvěst radostnou trpělivým, kteří, když postihne je neštěstí, hovoří: "My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme!" A to jsou ti, jimž patří požehnání a milosrdenství Pána jejich, to jsou ti, kdož správnou cestou jsou vedeni. (Kapitola 2: Kráva, Verš 155- 157)

Jak tento verš uvádí, všichni lidé, věřící i nevěřící, jsou zkoušeni různými způsoby: někdy přírodní pohromou, jindy událostmi v jejich všedních životech; nemocí nebo nehodou, která je postihne. Tato neštěstí postihují jak jedince tak celé společnosti a způsobují hmotné ztráty i duševní muka. Bohatý člověk může přijít na mizinu, krásná dívka může utrpět vážné zranění obličeje nebo město může být zemětřesením zcela zničeno. Tyto události jsou jasnou ukázkou toho, jak se během jediného okamžiku mohou změnit naše životy.

Lidé by měli být schopni se z přírodních úkazů ponaučit. Bezpochyb Bůh nestvořil nic bezdůvodně; každé neštěstí je pro lidstvo připomínkou, aby se ochránili před zvrácenostmi, ve kterých se nachází. V Koránu Bůh praví, že na zemi se nic neděje bez jeho svolení:

Pohroma žádná nepropukne jinak než s dovolením Božím. A kdo věří v Boha, toho srdce On na správnou cestu uvede a Bůh je v každé věci vševědoucí (Kapitola 64: Vzájemné klamání, Verš 11)

Žádná duše nemůže zemřít jinak než z dovolení Božího a podle zapsané a pevně stanovené lhůty. Kdokoli si přeje odměnu již v životě pozemském, tomu z ní něco dáme, a kdokoli si přeje odměnu v životě budoucím, tomu z ní něco dáme - a My odměníme vděčné. (Kapitola 3: Rod Imranův, Verš 145)

Člověk, který sám sebe na zemi považuje za mocného, by si měl z přírodních pohrom vzít ponaučení. Měl by si uvědomit, že ve skutečnosti je slabý a nemá žádnou moc nad pohromami, které udeří ve chvíli, kterou Bůh určil. Člověk není schopen pomoci ani sám sobě, natož někomu jinému. Zajisté Bůh je Všemocný. Toto je uvedeno v následujícím verši:

Jestliže se tě Bůh dotkne nějakým neštěstím, pak tě ho nikdo nezbaví kromě Něho. A jestliže se tě dotkne něčím dobrým - vždyť On nade všemi je mocný. (Kapitola 6: Dobytek, Verš 17)

V následujících řádcích se dozvíte o různých typech neštěstí, které zemi postihují. Záměrem je připomenout lidem, že tento svět je přechodný a není místem, které bychom měli bezmezně milovat. Tyto jevy ukazují, jak zoufale potřebujeme Boha, aby nás vedl a pomáhal nám. Tato zoufalá závislost je jasnou výpovědí, jak jsou lidé před Bohem bezmocní. Tak, jak se praví ve verši: „*a nemáte kromě Boha ochránce ani pomocníka žádného.*“ (Kapitola 29: Pavouk, Verš 22)

Zemětřesení

Zemětřesení představují jednu z nejničivějších přírodních sil na zemi. Při zemětřesení bývají největší ztráty na životech. Výzkumy poukazují na fakt, že každé dvě minuty se někde na povrchu země vytvoří puklina. Podle statistických údajů se zeměkoule otřeše více než milionkrát za rok. Intenzita třistatisíců těchto zemětřesení bývá slabá; jedná se o zanedbatelné otřesy, které nezpůsobí žádné škody. Dvacet z nich však představují obrovská zemětřesení, která zemí prudce otřesou. Protože však neudeří v hustě zalidněných oblastech, většinou nezpůsobují úmrtí ani ekonomické ztráty. V průměru jen pět zemětřesení ročně je opravdu ničivých.

Tyto informace poukazují na fakt, že lidé jsou zemětřesením postiženi jen výjimečně. Bezpochyby, Bůh lidstvo před neštěstím ochraňuje.

V dnešní době se objektem ničivých zemětřesení stává buď město nebo oblast. Nicméně kdyby Bůh chtěl, zemětřesení ovlivňující celou naši zeměkouli by mohlo nastat kdykoli. Tímto způsobem by mohl skončit život na zemi. Struktura země je vůči otřesům

velice zranitelná. Náhlé pohyby nebo prasknutí v obrovských masách hornin, které se nacházejí v zemské kůře i v zemském povrchu, by mohly vést ke katastrofě.

Zemětřesení není ovlivněno druhem zeminy; typ zeminy pouze může zesílit vliv seizmických vln, které skrze ni pronikají. Zemětřesení může vzniknout, ikdyž přírodní podmínky pro jeho vznik neexistují. Bůh může způsobit zemětřesení kdykoliv. Přesto Bůh záměrně ponechává určitá místa na naší zemi v nejistotě a obavách. Je to připomínka pro lidi, že nečekaná událost může kdykoliv uvést jejich život v ohrožení. V Koránu Bůh varuje lidi před možnými kalamitami:

Zdaž jisti jsou si ti, kdož osnovali zlé, že Bůh je nedá pohltit zemí anebo že k nim nepřikvácí trest z místa, odkud to netuší, či nezasáhne je v činnosti jejich proměnlivé, aniž tomu budou moci zabránit, anebo je neuchvátí ve stavu strachu hrozného? Pán váš však věru shovívavý je a slitovný. (Kapitola 16: Včely, Verš 45–47)

Tato po sobě jdoucí zemětřesení, která otřesou zemí jen po několik vteřin, mohou přetrvávat po několik hodin, dokonce i dnů. Zatímco se lidé vzpamatovávají z jednoho ničivého neštěstí, mohou utrpět další. Toto je pro Boha zajisté jednoduché. Nicméně Bůh je milosrdný a tak člověka ochraňuje a těmito pohromami mu pouze vyjimečně připomíná, že nemá nad svým životem žádnou kontrolu.

Nyní by bylo vhodné si připomenout obrovské zemětřesení, které se událo ve dvacátém století.

Technologie selhala: Kobe

Dnešní pokročilá úroveň vědy a techniky vzbuzuje v člověku pocit, že dokážeme ovládat přírodu. Nicméně ti, kteří podlehnou tomuto dojmu, se často dočkají zklamání. Technologie je pomůcka, kterou Bůh člověku poskytl, aby mu sloužila ale i tak ji má zcela pod Svou kontrolou. Existuje spousta případů, kdy i ta nejmodernější technologie byla proti přírodě bezmocná.

Například i přes to, že Japonští vědci vyvinuli zemětřesení odolnou technologii, se město Kobe v roce 1995 stalo obětí rozsáhlého posunu terénu způsobeného intenzivními nárazovými vlnami zemětřesení, které trvalo dvacet vteřin. Tyto nejodolnější stavby na světě, postavené, aby prudkým nárazům odolaly, při zemětřesení o velikosti 6,9 prostě zkolabovaly. V předcházejících 30 letech japonská vláda investovala 40 miliard dolarů do akademického výzkumu pro vyvinutí poplašného zařízení pro přicházející zemětřesení. Nicméně tyto snahy nepřinesly nijak přesvědčivé výsledky. Toto tisíciletí se blíží ke konci a vědci stále nejsou schopni vynalézt systém, který by dokázal varovat a tímto předejít ničivým důsledkům nebezpečných seizmických otřesů. Zemětřesení v Kobe je jedním z mnoha příkladů současné doby, které manifestují zranitelnost moderního průmyslového města vůči náhlým seizmickým otřesům.

Veřejnost byla ujišťována, že moderní technologie vyvinuta k předvídání mohutných zemětřesení, je před ničivou silou ochráněná. Avšak po pohromě, která zanechala Kobe v troskách, bylo očividné, že žádná taková technologie neexistuje. Vyšlo také najevo, že takzvané zemětřesení-odolné stavby, které v tomto případě, kdy epicentrum zemětřesení bylo 22 kilometrů na severozápad od centra Kobe, žádnou odolnost ani ochranu neposkytly.

Oblast postižená zemětřesením zahrnovala zalidněná města Kobe a Osaku. Proto také došlo k obrovským škodám, 5 200 lidí zemřelo a dalších 300 000 bylo zraněných. Celkové vyčíslení škod dosáhlo výše 200 miliard dolarů.

Neštěstí takového rozsahu jistě nabádá k zamyšlení. Obyvatelé měst, kteří byli zvyklí na pohodlný život, museli po neštěstí čelit mnoha útrapám. Byli otřeseni a jen s námahou mohli žít dál, natož aby dělali plány do budoucna.

Tajfuny, hurikány a tornáda

Tajfuny, hurikány a tornáda jsou přírodní živly, které lidstvo často postihují. Tyto pohromy a jejich následky si vyžádají tisíce životů každý rok. Prudké vichřice, které způsobují velké hmotné škody, zraňují a zabíjejí lidi, dokážou rozházet tisíce stromů, střech, telefonních sloupů, aut a dokonce i budov na kilometry daleko.

Zuřící tajfuny mohou ve chvíli změnit klidnou mořskou hladinu v ničící živel. Při tomto přírodním úkazu vznikají v důsledku silných bouří vlny, které se řítí obrovskou rychlostí přes oceán směrem k pobřeží. A když tam dorazí, voda vystoupí na pevninu a spolu s těžkými dešti způsobí obrovské záplavy v přímořských regionech.

Bouře obecně vznikají z malých vánků, které se změní ve vichřice. Jsou schopné zničit i budovy a bezpochyby nás přimějí k zamyšlení nad ohromnou silou, která tyto události způsobuje. Hurikány, tajfuny a tornáda jsou založeny na stejném principu, jako dříve zmíněná zemětřesení: člověk by se potýkal s těmito přírodními katastrofami častěji, kdyby to tak Bůh rozhodl. Zatímco by se člověk vzpamatovával z jedné pohromy, mohl by utrpět druhou. V Koránu Bůh člověku připomíná, že vítr spadá pod Jeho kontrolu:

Jste si jisti tím, že ten, kdo na nebi dlí, vás nedá pohltnout zemí? Hle, ona se již chví! Jste si jisti tím, že ten, kdo na nebi dlí, na vás nepošle vichřici plnou kamení? Pak poznáte, co znamená Mé varování! Již ti, kdo před nimi byli, posly za lháře prohlásili. A jaká byla Má nevole? (Kapitola 67: Království, Verš 16–18)

Nicméně Bůh člověka proti rizikům ochraňuje. Sesílá lidem nebezpečné větry jen ojediněle. Toto je zajisté pro lidstvo varování; jehož záměrem je připomenutí, že smyslem života člověka je sloužit Bohu, že člověk je na Bohu zcela závislý a že bude souzen v Den posledního Soudu.

Sopky

Podobně jako otřesy půdy při zemětřesení, také sopečné erupce jsou okázaným druhem přírodních katastrof. Na světě je kolem 1500 činných sopek; 550 z nich se nachází na pevnině a zbytek pod mořem. K erupci těchto sopek může dojít kdykoliv a nikdo předem nedokáže odhadnout jejich následky. Zuřící sopky dokáží usmrтит obyvatele z okolních měst, zničit plnní plodiny a zavalit úrodnou půdu sopečným popelem.

Některé katastrofické výbuchy, které se uskutečnily jak v tomto století tak i v historii, zanechaly v lidské paměti nesmazatelné stopy. Tyto erupce vymazaly z mapy mnoho měst a zahubily početné komunity.

Ze sopečných aktivit zaznamenaných v historii bychom si zajisté měli vzít ponaučení. Kupříkladu Pompeje v Itálii, kde se žilo zhyralým a prostopášným životem, bylo dne 24. srpna roku 79 př.n.l. při výbuchu Vesuvu zcela pohřbeno horkou lávou. Neobvyklé je, že většina z 20 000 obětí této katastrofy bylo udušeno sopečnými plyny a nánosy oblázků, které se tímto městem prohnaly v důsledku sopečné erupce. Nicméně i v dnešní době mohou podřimující sopky náhle vybuchnout a chrlit páru a prach stovky metrů do vzduchu. V průběhu exploze se pyroclastické proudy valí krajinou a způsobují nenapravitelné škody. Dalším nepříznivým dopadem erupcí jsou jedovaté mraky plynů a popela, které jsou větry zanášeny nad osídlená území. Tyto nebezpečné větry často dosahují i rychlosti okolo 145 km/h, zapálí vše, na co přijdou a pokryjí celá města jako baldachýn.

Jedna z nejhorších zkáz v historii se stala v roce 1883, kdy sopka Krakatau ve východní Indii zuřivě explodovala za vzniku obrovské zvukové vlny, která byla slyšet na téměř 5 000 km daleko. Tato zvuková vlna vytvořila na moři přes 30 metrů vysoké vlny tsunami, které smetly 165 přímořských vesnic a zabily 36 000 lidí.

Sopky jsou pozoruhodné nejenom, protože si vyžádají vysoké počty obětí, ale také proto, že explodují s extrémní ničivou silou, která se nedá předvídat. Výbuch sopky Nevado Del Ruiz v Kolumbii je dalším příkladem. Šlo o explozi nevelké intenzity. Tato sopka, která 150 let odpočívala, vybuchla v roce 1985 a roztavila sníh a led na svém vrcholu. Proudny bahna (lahar), které se valily po sopečném svahu do údolí řeky Lagunille, měly devastující dopad. 20 000 obyvatel městečka Armero, kteří v době výbuchu spali, byli zaživa pohřbeni v horkém bahně. Tato údalost byla nejhorší sopečnou pohromou od roku 1902, kdy sopka Pelee zničila městečko St Pierre. Při erupci se ze sopky vyvalila pyroclastická záplava a vyžádala si 30 000 obětí.

Bůh chce člověku ukázat, jak lehce může při jakémoliv pohromě přijít o život, a proto ho vyzývá k tomu, aby hluboce přemýšlel nad smyslem své existence na Zemi. Tyto katastrofy jsou varováním. Od člověka, který věří v Mocného Stvořitele, je naoplátku očekáváno, že se nebude bláznivě oddávat požitkům svého nynějšího krátkého života na úkor života věčného po smrti. Měli bychom mít na paměti, že smrt jednou dostihne každého z nás a že všichni budeme před Bohem souzeni:

V den, kdy země nahrazena bude zemí jinou a nebe jiným nebem a kdy lidé stanou před Bohem jediným, podmanitelem. (Kapitola 14:Abraham, Verš 48)

Cunámy (Tsunami)

Seizmické mořské vlny neboli vlny přílivové jsou způsobeny náhlým pozvednutím nebo poklesem mořského dna nebo také sopečnými erupcemi. Některé cunámy mohou být stejně ničivé jako atomové bomby.

Záplavy

Bůh zajisté sesílá pohromy jako varování lidstvu. Jeho moc je nejvyšší a má moc nad všemi věcmi. Bůh toto dosvědčuje ve verši:

Rci: "A jest v moci Jeho, aby na vás poslal trest, jenž postihne vás shora i zdola." (Kapitola 6: Dobytek, Verš 65).

To, že na světě existuje pro člověka celá škála nebezpečí, poukazuje na jednu důležitou skutečnost. Co se týče pohrom, faktem je, že za pouhých pár vteřin může Bůh člověka připravit o všechno. Katastrofy mohou udeřit kdykoliv a kdekoliv. Toto je jasný důkaz toho, že na světě neexistují žádná bezpečná místa. Bůh praví v následujícím verši:

Jsou si obyvatelé těchto měst jisti tím, že na ně nedopadne přísnost Naše během doby noční, když do spánku jsou pohrouženi? Jsou si obyvatelé těchto měst jisti tím, že na ně nedopadne přísnost Naše během dne jasného, když zábavám se oddávají? A jsou si jisti před lstí Boží? Nikdo si není před lstí Boží jist, leda lid, jenž ztrátě své jde vstříc! (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 97- 99)

Voda, která je člověku poskytována ku pomoci a k jeho službám, se může podle vůle Boží stát také pohromou. Je nepochopitelné, že i přesto, že člověk je každým rokem svědkem jedné či dvou povodní, si nepřipouští, že by mohl podobnou kalamitu zažít také sám.

Poučení z historie: Titanik

Dějiny jsou plné případů lidí, kteří se spoléhali na technické vymoženosti a zcela opomíjeli Boží moc. Právě proto se v našich dějinách udála spousta katastrof, aby se z nich lidstvo poučilo. Každá z těchto událostí je důležitým připomenutím toho, že ani bohatství, moc, věda či technologie nemají schopnost odporovat Boží vůli.

Známe mnoho takových případů. Nejznámějším z nich je slavný Titanik, 55 metrů vysoký a 275 metrů dlouhý zaoceánský parník, který se potopil před téměř sto lety. Titanik byl velkolepý projekt, který zaměstnával velký tým odborníků a dalších 5 000 zaměstnanců.

Téměř všichni byli absolutně přesvědčeni, že tato loď se nikdy nepotopí. Tento parník byl veledílem technologie s mnoha strojařskými vymoženostmi, které předběhly svou dobu. Nicméně ti, kteří se spoléhali na technicky vynikající design této lodi, vůbec nebrali na vědomí jeden důležitý fakt uveden v Koránu: **“Rozkaz Boží je určením předurčeným”** (Kapitola 33: *Spojenci*, Verš 38), tedy že každý se dříve nebo později setká se svým osudem. K potopení této lodi stačila malá chyba a ani pokročilá technologie nedokázala zachránit Titanik před zkázou.

Lidé, kteří potopení Titaniku přežili, vyprávěli, že když si cestující této lodi uvědomili, že se loď potápí, většina z nich se shromáždila na palubě k modlitbě. V Koránu se o tom několikrát hovoří. Má-li člověk potíže nebo je-li v nebezpečí, upřímně se modlí a hledá pomoc u svého Stvořitele. Nicméně v momentě, kdy je pohroma zažehnána, se ihned odvrátí s nevděkem:

Pán váš je ten, jenž pro vás sune lodi na moři, abyste mohli hledat podíl z dobrodiní Jeho; a On vůči vám je slitovný. A když postihne vás pohroma na moři, vzdálí se od vás ti, které vedle Něho vzýváte, když však zachrání vás na pevnině, tu odvrátíte se - vždyť člověk je věru nevděčný. Jste si tak jisti, že On s vámi nepotopí okraj souše nebo že na vás nepošle bouři písečnou? Potom už nenajdete pro sebe ochránce jediného. Anebo jste si tak jisti, že vás neuvrhne do tohoto nebezpečí podruhé a že na vás nepošle vítr bouřlivý a nezahubí vás za to, že jste byli nevděční? Potom už nenajdete proti Nám pomocníka žádného. (Kapitola 17: Noční Cesta, Verš 66 – 69)

I přesto, že jsme se nikdy s ničím podobným nesetkali, musíme mít na paměti, že náš život se může kdykoliv změnit od základů. Proto by se člověk měl zaměstnávat vzpomínáním na Boha, protože **„síla je jedině u Boha“** (Kapitola 2: *Kráva*, Verš 165). Protože ve chvíli, kdy katastrofa udeří, už možná člověk nebude mít příležitost změnit svůj nevděčný postoj k Bohu a hledat u Něj odpuštění. Smrt může být velmi náhlá:

Což neuvažovali o království nebes a země a o tom, co Bůh stvořil z věcí, a o tom, že lhůta jejich se již možná přiblížila? Jakému příběhu tedy ještě po tomto Koránu uvěří? (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 185)

Boží Milosrdenství

A uchvátili jsme všechny z nich za hříchy jejich; proti jedném z nich jsme vyslali vichřici, jiní byli uchváteni křikem, další jsme dali pohltnouti zemí a jiné jsme pak utopili. A nebyl to Bůh, který jim ukřivdil, leč oni sami sobě ukřivdili. (Kapitola 29: *Pavouk*, Verš 40)

Vše, co jsme doposud probírali, bylo myšleno jako připomenutí jednoho důležitého faktu – smyslu našeho stvoření. Vše, co je na Zemi, je zde díky Bohu, Stvořiteli, který

stvořil celý hmotný vesmír. Jinými slovy vše, co kolem nás existuje, je výsledkem vůle Boží. Nic nebylo stvořeno náhodně bez Boží pomoci. Korán praví, že Bůh má vše pod svým dohledem a kontrolou: „**Bůh má plnou moc a kontrolu nad všemi Jeho záležitostmi; ale většina lidí o tom netuší**“ (Kapitola 12: Josef, Verš 21).

Jak Bůh jasně uvádí v druhé části verše, většina lidí si toho není vědoma. Myslí si, že na ně žádná pohroma v průběhu jejich života nedolehne a nevěří, že by se podobné neštěstí mohlo stát také jim.

Myslíme si, že *druzí* zažívají tyto strašné katastrofy, a že *my* budeme žít navěky v bezpečí. Zajisté cítíme soucit pro ty, kteří utrpěli katastrofy, nehody nebo epidemie, o kterých slyšíme ve zprávách. Sdílíme s nimi upřímně jejich zármutek; nicméně, postupem času náš zájem upadá. Jakmile se ponoříme zpět do proudu každodenního života nebo máme osobní problémy, vyvine se u nás jistá apatie a zůstáváme vůči těm, kdo zažili neštěstí, lhostejní.

Nicméně dojem, že každý den našeho života bude stejný, jako ten předešlý, je mylný. Toto je z varování od Boha patrné. Samozřejmě, že lidé, kteří byli vystaveni různým pohromám, předtím také netušili, že by jim přírodní živel mohl tak zásadně změnit život. Ten osudný den začal zcela jistě jako každý jiný den. Mysleli, že všechno bude stejné jako včera. Avšak opak byl pravdou. Je pravděpodobné, že ani je nikdy nenapadlo, že zrovna v tento den nastanou drastické změny, které je přinutí za nouzových podmínek bojovat o holý život. Toto je zajisté způsob, jakým Bůh člověku připomene, že pocit bezpečí na tomto světě vlastně neexistuje.

Většina lidí tomu ale věnuje pramálo pozornost. Zapomínají, že život je krátký a dočasný a nedbají na to, že budou před Bohem souzeni. V této své nedbalosti stráví celý svůj život v honbě za pozlátkem tohoto života, místo aby žili pro potěšení Boha.

Podíváme-li se na to z této strany, můžeme říct, že problémy jsou vlastně milosrdenstvím od Boha. Bůh ukazuje pravou tvář tohoto světa a vybízí člověka k tomu, aby se připravil pro příští život. Znamená to, že neštěstí je vlastně příležitost od Boha, aby lidé hledali odpuštění a polepšili se. Poučení, které vyplývá z životních katastrof, je shrnuto v následujícím verši:

Což nevidí, že v každém roce jsou jednou či dvakrát vystaveni pokušení? A přece se potom nekají a nevzpamatují se. (Kapitola 9: Pokání, Verš 126)

Člověk bude na zemi zkoušen. V průběhu celých dějin lidstva byla lidem předávána čistá poselství a zjevení od Boha, která byla komunikována Jeho posly lidem, aby byli vedeni správným směrem. Tito hlasatelé a svaté knihy vždy volali člověka ke správné cestě, cestě k Bohu. I v dnešní době máme k dispozici poslední a jedinou autentickou /nepozměněnou/ knihu od Boha - Svatý Korán.

V Koránu nás Bůh informuje, že On ukázal všem lidem od počátku dějin správnou cestu a přes Jeho posly je varoval před Soudným Dnem a Peklem. Nicméně většina lidí se proti poslům k nim seslaným spikla a zaujala k nim nepřátelský postoj. Díky své aroganci tito lidé na sebe přivolali Boží hněv a byli bez varování z povrchu Země vyhlazeni. Následující verš o tom vypovídá:

A rovněž pro 'Ádovce Thamúdovce, obyvatele ar-Rassu a četná pokolení, jež mezi nimi byla. A všem těmto jsme podobenství uváděli a všechny jsme zahladili až do úplného zničení. A procházeli nevěřící kolem města, jež bylo zaplaveno deštěm zhoubným. Což nebyli s to je vidět? Ba věru, a přece nedoufají ve vzkříšení! (Kapitola 25: Spásné Zjevení, Verš 38 – 40)

Informace o tehdejších lidech představují značnou část Koránu a jsou zajisté jedním z aspektů zjevení, nad kterým by se mělo pouvažovat. Poučení vyplývající z jejich životů, jsou v Koránu popisována takto:

Což neviděli, kolik jsme zahubili pokolení, jež byla před nimi a která jsme upevnili na zemi tak, jak jsme neupevnili ani vás; a seslali jsme jim z nebes déšť hojný a dali jsme vytrysknout řekám pod nimi. A pak jsme je zahubili za hříchy jejich a dali jsme po nich vzejít pokolením jiným. (Kapitola 6: Dobytek, Verš 6)

Další verš je adresován lidem, kteří přemýšlí a dokáží se poučit:

A kolik jsme již zahubili před nimi pokolení, jež mocnější než oni byla silou! Hleďte tedy v zemích všech, zda naleznete útočiště! V tom věru je připomenutí pro toho, kdo ruce má či uši nastavuje a je sám svědkem očitým. (Kapitola 50: Qáf, Verš: 36-37)

Bůh v Koránu nám praví, že tyto příklady pohrom by měly sloužit následujícím generacím jako varování. Téměř všechny zkázy lidí starověku, o kterých se Korán zmiňuje, jsou díky současným archivům studií a archeologických objevům zaevidovány a proto mohou být studovány. Avšak byla by to chyba zaujmout pouze historický a vědecký přístup, při přezkoumávání zápisů, které Korán o těchto pohromách uvádí. Jak poukazuje následující verš, každá z těchto událostí je varováním, ze kterého si máme vzít ponaučení:

A učinili jsme je trestem výstražným pro ty, kteří žili předtím i potom, i varováním pro bohabojné. (Kapitola 2: Kráva, Verš: 66)

Nicméně měli bychom uvážit jeden důležitý fakt: tyto komunity, které odmítaly poslouchat Boží příkazy, nerozhněvaly Boha jen tak náhle. Bůh jim seslal posly, aby je varovali, aby svého chování litovali a odevzdali se Mu. Korán informuje, že všechny problémy, které člověka postihnou, jsou připomínkou toho, jak hrozný trest ho v příštím životě může čekat:

A dáme jim okusit trestu bližšího kromě trestu většího - snad se z bludu svého navrátí. (Kapitola 32: Padnutí na Zem, Verš 21)

Ničivá síla na ně byla často seslána, až když se tato varování nedočkala žádné odezvy a jejich zvrácenost se stupňovala. Bůh se na všechny tyto komunity rozhněval. Zmizely ze stránek dějin a byly nahrazeny novými generacemi. Bůh těmto komunitám milostivě nadělil prospěch, žily své životy v hojnosti, dopřávaly si všech druhů potěšení, a přesto se nikdy nezajímaly o uctívání Boha. Tito lidé nikdy nepřemítali nad tím, že vše na tomto světě jednou pomine. Vychutnávali si přítomnost a nikdy nezabývali smrtí ani co bude po ní. Vše, co se týkalo pozemského života, se jim zdálo věčné. Avšak opravdový věčný život leží za hranicemi smrti. Jejich životní ideologie jim byla jen ke škodě a historie dokládá dostatečnou evidenci o jejich hořkém konci. I přes to, že uteklo tisíce let, jejich příběhy zůstávají varováním pro další generace a jsou připomínkou toho, jaký konec čeká ty, kteří neuposlechnou volání svého Stvořitele.

Thamúdovci

Thamúdovci jsou jedním z těchto národů, které byly vyhubeny, protože se přičily Božímu volání a přehlížely Jeho varování. Jak se v Koránu uvádí, Thamúdovci byli proslaveni svou prosperitou a mocí a byli národem, který vynikal v umění.

Pomněte, že On vás nástupci po Ádovcích učinil a že vás usídlil v zemi, na jejíchž pláních si hrady stavíte a v horách příbytky své si vytesáváte. Pomněte dobrodiní Božího a nešířte po zemi pohoršení! (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 74)

I v dalším verši je nám přiblížen život Thamúdovců :

Myslíte, že ponechání budete v tom, co zde máte, v bezpečí mezi prameny a zahradami, polnostmi a s visícími trsy palmami a že nadále budete vytesávat obydlí v horách domýšlivě? (Kapitola 26: Básníci, Verš 146-149)

Thamúdovci, v naprostém blahobytu, vedli extravagantní život. Bůh v Koránu uvádí, že k Thamúdovcům byl seslán prorok Sálíh, který je varoval. Prorok Sálíh byl mezi Thamúdovci velmi známý. Jeho lidé neočekávali, že by jim předložil autentické

náboženství a byli překvapeni, když je vybídl, aby zanechali zvráceností, ve kterých žili. Malá skupina z těchto lidí uposlechla Sáliho volání, ale většina nepřijala nic z toho, co hlásal. Zejména vůdci komunity ho neuznávali a chovali se k němu nepřátelsky. Pokoušeli se uškodit těm, kteří uvěřili a Sáliho stoupence utlačovali. Byli rozhněváni na Sáliha proto, že je žádal, aby uctívali Boha. Tato vzpoura nebyla typická pouze pro Thamúdovce; této chyby se dopustili také lidé proroka Noa a Ádovci, kteří je v dějinách předcházeli. Proto se Korán vyjadřuje o těchto třech skupinách lidí následovně:

Což nedošla vám zvěst o těch, kdož před vámi byli, o lidu Noemově, o ´Ádovcích a Thamúdovcích a těch, kdož po nich byli a o nichž všech jen Bůh ví? Přišli k nim poslové jejich s jasnými důkazy, však oni ruce své si do úst svých vložili a zvolali: "Nevěříme v to, s čím jste byli posláni, a věru jsme ohledně toho, k čemu nás vyzýváte, v pochybách hlubokých." (Kapitola 14: Abrahám, Verš 9)

Thamúdovci byli odhodláni zůstat arogantními a nezměnit jejich přístup k proroku Salihovi a dokonce učinili plány jak ho zabít. Salih je varoval více pravíc: „Myslíte, že ponechání budete v tom, co zde máte, v bezpečí“ (Kapitola 26: Básníci, Verš 146). Opravdu, Thamúdovci zvýšili jejich zvrácenost neuvědomujíc si trestu Boha a vysmívali se Salidovi: „Sálihu, předved’ nyní to, číms nám hrozil, jsi-li jedním z poslů Božích!“ (Kapitola 7: Rozpoznání, Verš 77).

Prorok Sálih je varoval, že podle sdělení, které mu Bůh zjevil, zahynou do tří dnů. O tři dny později se varování proroka Sáliha vyplnilo a Thamúdovci vymřeli.

A postihlo ty, kdož nespravedliví byli, vzkřiknutí jediné a jitro našlo je v domech jejich tvářemi k zemi ležící, jako by v nich nikdy nebyli žili. Ó ano, Thamúdovci věru v Pána svého nevěřili! Ó ano, pryč tedy s Thamúdovci! (Kapitola 11: Húd, Verš 67 – 68)

Thamúdovci draze zaplatili svým zničením za to, že neuposlechli svého proroka. Ani budovy, které postavili, či umělecká díla, která vytvořili, je nemohly ochránit před trestem. Stejně jako všichni ostatní lidé, kteří před nimi i po nich, víru odmítali, i Thamúdovci byli hrozivým trestem vyhlazeni. Stručně řečeno - jejich trest odpovídal jejich chování. Ti, kteří pravdu odmítali, byli zcela vyhlazeni a ti, kteří uposlechli, obdrželi věčné vysvobození.

Obyvatelé Sabá

Příběh obyvatel Sabá (Sheba v Bibli) je líčen v Koránu následovně:

A věru měli obyvatelé Sabá' v sídlech svých znamení: dvě zahrady zprava i zleva. Žijte se z přídělů obživy Pána svého a buďte vděční! A je to země výtečná a Pán váš je odpouštějící. Avšak odvrátili se od Nás a poslali jsme na ně záplavu hráze a

vyměnili jsme jejich dvě zahrady za jiné dvě s plody hořkými, tamaryšky a s několika málo stromy lotosovými. Takto jsme je odměnili za to, že byli nevděční - což takto odměňujeme někoho jiného než nevděčníky? (Kapitola 34: Sabá', Verš 15-17)

Jak samotné verše napovídají, obyvatelé Sabá žili v oblasti vyhlášené svými překrásnými zahradami a úrodnými vinicemi. V takové zemi, kde životní úroveň a prostředí byly tak nadstandardní, by se od nich očekávalo, že za to budou Bohu vděční. Nicméně v jednom verši v Koránu se uvádí: „...odvrátili se od Nás.“ Tím, že si připisovali zásluhu za všechny své úspěchy, o všechno přišli. Jak nás koránský verš informuje, povodeň Arim zpusťovala celou jejich oblast.

Slavní Sumerové

Říše Sumerů se skládala z městských státeků okolo dolního Tigridu a Eufratu, kde se nachází jih dnešního Iráku. V dnešní době ten, kdo zavítá na jih Iráku, se nesetká s ničím jiným než s rozlehlou pouští. S výjimkou měst a oblastí, které byly zalesněny, je většina krajiny pokryta pískem. Tyto pouště, dřívější domov Sumerů, jsou zde již tisíce let. Prosperující říše Sumerů, o které se dnes už můžeme dočíst pouze v učebnicích, byla stejně reálná jako kterákoliv jiná současná civilizace. Tito lidé žili a tvořili architektonické velestavby stejně jako my dnes. V určitém smyslu jsou velkolepá města, která Sumerové postavili, součástí kulturního dědictví naší doby.

Mezi kulturní pozůstatky, které po Sumerech přežily, patří informace o nákladném pohřbu jedné z jejich královen, Puabi. V početných zdrojích, které byly nalezeny, je tento přepychový obřad výstižně popsán. Vypráví, že mrtvé tělo královny bylo velmi neobvyklým způsobem přikrášleno. Bylo nastrojeno do oblečení vyrobeného ze stříbra, zlata a drahokamů, stužek z perel. Na hlavě byla paruka ozdobená korunou obloženou zlatými lístky. Obrovské množství zlata bylo také uloženo do její hrobky (11).

Zkrátka královna Puabi, jejíž jméno je pro Sumerské dějiny významné, byla pohřbena s okázalými poklady. Podle historických spisů bylo toto jedinečné bohatství přineseno do její hrobky procesím strážců a služebníků. Královna Puabi byla pohřbena s bohatstvím, jehož hodnotu nelze ani vyčíslit, avšak ani to nezachránilo její tělo před proměnou na pouhou hromádku kostí.

Stejně tak jako u ostatních lidí z jejího království, kterými možná i opovrhovala kvůli jejich chudobě, se její tělo v zemi rozpadlo a stalo se hnisavou hromadou bakterií. Toto je jistě ukázkový příklad toho, že bohatství ani majetek tohoto světa v žádném případě nezaručují spásu před neblahým koncem.

Minoánská civilizace

Pevnina a moře mohou ležet relativně poklidně po několik tisíciletí. Náhlé sopečné vzednutí však dokáže rozpoutat pohromu. Snad žádná jiná událost neilustruje tuto hrůzu

s takovou obrazností, jako kalamita starověké Thery. Co se tam událo, je možná největší sopečná erupce v historii lidstva. 1600 metrů vysoká sopka, tyčící se vysoko nad Egejským mořem, před přibližně 3500 lety, tvořila 16 kilometrů široký ostrov. Ohrožovala tak velkolepou civilizaci, která sídlila asi 113 km jižně od ostrova Kréty. V hlavním městě Thery, Akrotiri, žilo v dobách její největší slávy, až 30 000 lidí. Z tohoto města, které oplývalo paláci zdobenými freskami, byly vysílány lodě naložené zbožím pro obchod. Zatímco si vědci nejsou jisti přesným datem – odhady se různí v rozmezí let 1470 a 1628 před naším letopočtem – posloupnost událostí je známá. Zuřivé zemětřesení, následné rány a exploze, kterým předcházely pouze lehké otřesy země, způsobily zvukovou vlnu, která byla slyšet až do Skandinávie, Perského Zálivu a k útesům Gibraltarů (12). Obrovské přílivové vlny, které se přivalily, zničily Amnisos, přístav Knossos. Dnes tam stojí už jen zříceniny dřívějších nádherných paláců.

Minoánská civilizace, jedna z nedůležitějších civilizací tehdejší doby, pravděpodobně nikdy neočekávala tak drastický konec. Tito lidé, kteří se vychloubali svým bohatstvím a majetky, ztratili vše, co měli. V Koránu Bůh zdůrazňuje, že současné generace by měly nad osudy těchto starobylých civilizací přemýšlet:

Což nebylo jim ukázáno, kolik před nimi jsme již zahubili pokolení, okolo jichž příbytků tak často procházejí? A věru jsou v tom znamení - což sluchu tomu nepopřejí? (Kapitola 32: Padnutí na zem, Verš 26)

Pohroma Pompejí

Pro historiky jsou pozůstatky Pompejí úžasným dokladem hýření a prostopášnosti, které zde tenkrát převládaly. Dokonce i ulice tohoto města, které je symbolem úpadku Římské říše, navozují náladu zábavy a požitků, kterým se toto město oddávalo. Byly zde rušné ulice lemovány krčmami, nočními kluby a nevěstinci, jejichž pozůstatky se zachovaly i přes pohromu, která Pompeje postihla a které umožňují nahlédnout do každodenního života tehdejších pompejanů.

Na místních pozemcích, jejichž půda je nyní obohacena sopečným popelem, dříve stála prosperující hospodářství, bujné vinice a luxusní letní sídla. Pompeje, které se nacházely mezi svahem Vesuvu a mořem, byly oblíbeným letním střediskem pro bohaté Římany, kteří hledali odpočinek od parného hlavního města. I přesto byly Pompeje obětí jedné z nejhrůznějších sopečných erupcí v historii a byly smeteny z povrchu země. Pozůstatky obyvatel tohoto města, kteří při konání svých běžných každodenních činností, byli udušeni jedovatými výpary Vesuvu, ukazují názorně detaily římského způsobu života. Pohroma udeřila na Pompeje a sousední město Herculaneum v den, kdy byla tato oblast přeplněná bohatými Římany trávicími letní sezónu ve svých velkolepých vilách.

Psal se datum 24. srpna, 79 let př. n. l. Výzkumy na místě Pompejí odhalují, že erupce nastala v jednotlivých fázích. Před výbuchem se oblast několikrát otřásla. Tyto

otřesy byly doprovázeny vzdáleným, hlubokým a strašlivým hřměním, které přicházelo ze sopky. Nejprve Vesuv vyhrllil mraky páry a prachu. Poté se tento rozvřený mrak, nesoucí úlomky starých kamenů ze sopečného kanálu a tuny čerstvé sklovité pemzy, vznesl vysoko do vzduchu. Silné větry odnesly tento mrak k Pompejím a z něho se na ně začaly chrlit tyto malé kameny. Jako obrovský slunečník, který se rozevřel nad městem, tento mrak valil na Pompeje vulkanický popel a pemzu tak rychle, že nánosy spádu se hromadily rychlostí 15 cm za hodinu (13).

Herculaneum bylo k Vesuvu blíže a tak většina jeho vyděšených obyvatel z města utekla poté, co spatřili rychle se blížící pyroklastickou vlnu. Ti, kteří město ihned neopustili, již neměli čas utéci. Pyroklastická vlna usmrtila všechny, kteří se zdrželi, zatímco pomalu plující pyroklastický proud město pohltil a pohřbil.

Vykopávky v Pompejích odhalují, že většina obyvatel nechtěla město opustit. Mysleli, že se nebezpečí vyhnou, protože Pompeje, narozdíl od Herculaneum, byly od kráteru sopky dále. Z tohoto důvodu se většina bohatých pompejanů ukryla ve svých domech a obchodech v naději, že tato zuřivá bouře brzy přejde. Dřív než si stačili uvědomit, že už je na útěk příliš pozdě, byli pohřbeni. Za jeden jediný den byly Pompeje a Herculaneum společně se šesti sousedními vesnicemi smazány z mapy. Korán vypovídá, že podobné události jsou pro nás pro všechny připomínkou:

A toto je část zvěstí o městech, které ti vyprávíme: některá z nich ještě stojí, jiná však byla smetena. (Kapitola 11: Húd, Verš 100)

Tajemství Pompejí bylo po mnoha staletí skryto. Avšak místo očekávaných úlomků a střípků vykopávek, poskytly nálezy z tohoto starověkého města věrohodné důkazy každodenního života tehdejších obyvatel. Uchovalo se mnoho otisků celých postav obětí, které se zoufale neblahému osudu bránily. Následující verš praví:

Takový je zásah Pána tvého, když města zasahuje, jež nespravedlivá jsou. A zásah Jeho věru bolestný je a prudký! (Kapitola 11: Húd, Verš 102)

Dnes nám jsou rozsáhlé trosky neocenitelnou evidencí toho, že tu kdysi, před sty či dokonce tisíci lety, existovaly vzkvétající vyspělé civilizace. Mnoho stavitelů dávných velkolepých metropolí z různých epoch dějin, je dnes bezejmenných. Ani jejich bohatství, technologie či umělecká díla je před zkázou zachránit nemohly. Nebyli to ale oni, kdo si odkaz svého dědictví užili, nýbrž po nich následující generace. K rozluštění záhad o původech a osudech mnohých starověkých civilizací, máme k dispozici jen malé množství podkladů. Avšak dvě věci jsou evidentní: předpokládali, že je smrt nikdy nezastihne a užívali si pozemských radostí plnými doušky. Zanechali po sobě vznešené monumenty, protože věřili, že takto dosáhnou nesmrtelnosti. I dnes tento názor, stejně jako předchozí starověké civilizace, sdílí mnoho skupin lidí. V očekávání, že tak znesmrtelní svá jména, se mnoho lidí moderních společností zcela zasvěcuje hromadění bohatství nebo vytváření

něčeho, co by za sebou zanechali. Navíc je velice pravděpodobné, že si libují v ještě větších výstřednostech, než jak tomu bylo u dřívějších generací a zůstávají hluchí vůči Božímu volání. Ze společenských přístupů, zážitků a osudů starověkých civilizací se dá vydedukovat mnoho lekcí. Žádná z těchto dávných komunit nepřežila. Umělecká díla a monumenty, které za sebou zanechali, jim možná pomohly v tom, aby si na ně následné generace vzpoměly, ale před Božím trestem je nezachránily. Nepomohly ani jejich mrtvým tělům před rozkladem. To, co po nich zbylo, tak slouží pouze jako připomínka a varování před Božím hněvem, který je uvržen na ty, kteří jsou nepoddajní a nevděční za bohatství, kterým je On požehnal.

Ponaučení vyplývající z těchto historických údalostí by nás nepochybně mělo dovést k moudrosti. Pouze pak si člověk dokáže uvědomit, že to, co postihlo dřívější generace, nebylo bezdůvodné. Také si možná navíc uvědomíme, že pouze všemohoucí Bůh má moc seslat pohromu kdykoli. Tento svět je místem, kde je člověk podrobován zkouškám a ti, kteří se Bohu odevzdají, dosáhnou věčné spásy. Na druhou stranu ti, kteří jsou tímto světem zaslepeni, budou o blahoslavenou věčnost připraveni. Zcela jistě budou jejich osudy odpovídat jejich skutkům a podle nich budou take souzeni. Věru, Bůh je Nejlepším Soudcem.